

MARIJIN LIST

Nevtepeno Poprijéta Devica Marija,
Zmožna Gospá Vogrska.

==== POBOŽEN MESEČEN LIST. ====

Vrejüje ga: KLEKL JOŽEF vpok. pleb. v Črensovcih.
CSERFÖLD (Zalamegye.)

Al. Geder. Topolovci. Vse je na lani plačeno. **Mujdrica Ana. D. Lendava.** Knigo pošli notri i ne piši doli, če kaj vrednoga najdeš. Mi že preglednemo i obsodimo, če bo pripravno, ali ne. **Levašič Mariška. D. Lendava.** Ravno to dobiš za odgovor. **Alt Anton. Gibina.** I vam sliši te odgovor. **Fr. Krescencij Gj. Varaždin.** Horvatizem morate sleči; pomali bo šlo. Bo objavljeno. **Hr. J. Tišina.** Z slovenskimi črkami morete pisati pa samo na edno stran papira i zaznamenjati knigo, iz štere je zgodba vzeta. **Živ J.** Poslovi se od poezije. V prozi se vadi, tisto bo šlo. **Bodi volja tvoja** to in druge reči odkod so predstavljene? Dajte odgovor. Pisatela in knigo naznanite, pri pesmah pa še originalno pesem nam dopošlite. Le skrbno naprej. Če šteri list odpadne ravno, naj za njega dva lepšiva poženeta.

Dari na namene tretjega reda v Črensovcih
1. 1915-ga.

Žerdin Jožef z Žižkov (na hostije) 2 K., Kocet Martin z D. Lendave (na krüh sv. Antona) 1 K., Horvat Treza z Žižkov 1 K., Plej Martina žena z Črenovec 1 K., Bogdan Bara z Žižkov 1 K., dolnjelendavski tretjeredniki 8 K., beltinski deviški 1 K. 40 fil., 44. Roža z Lukačasec (na krüh sv. Antona) 1 K., Kranjec Magda z Žižkov (na krüh sv. Antona) 10 K., Lonec Magda z D. Bistrice (na hostije i večen posvet) 1 K. 40 fil., Sobočan Kاتا z Žižkov (na hostije) 2 K., Picko Janoš z Krajne (na krüh sv. Antona) 2 K., N. N. od Lipe 10 K., deviške tretjerednice z Adrijanec 3 K. 20 fil., N. N. z Adrijanec 3 K., Marič Kاتا (na hostije) 20 fil., na hostije: Vinčec Jožef z Trnja 10 K., Čurič Magda z Žižkov 20 fil., Žižek Kاتا z Žižkov 60 fil., Kostric Jožef z Žižkov 2 K., N. N. z Trnja 40 fil., Žižek Verona z Žižkov 1 K., Kovač Ana z Črenovec 1 K., Kolar Bara z Črenovec (na hostije) 1 K., Draskovič Jožef z Nedelice 4 K., Toplak Ferenc z

Brezovice 2 K., Šömen Bára z Žižkov (na hostije) 1 K., Kreslin Martin z Sr. Bistrice 40 fil., Šarjaš Treza z Trnja (na hostije) 1 K., dolnjebistričke tretjerednice i tretjeredniki 25 K. 80 fil., tretjeredniki z Turnišča, Brezovice i Renkovec 2 K. 20 fil., tretjerednice: z G. Bistrice 16 K. 60 fil., z Sr. Bistrice 5 K., iz V. i M. Polane 9 K., z Hotize i Kapce 6 K. 40 fil., z Renkovec 3 K., z Nedelice 4 K. 80 fil., z Túrnišča 8 K. 60 fil., z Gomilic 10 K. 20 fil., tretjeredniki: z Črensovec i Žižkov 8 K. 70 fil., z Gomilic 3 K. 20 fil., tretjered z Adrijanec 7 K. 40 fil., deviški tretjered: z Ižekovec 3 K. 40 fil., z Adrijanec 4 K. 40 fil., tretjerednice z Brezovice 4 K. 18 fil., dekle tretjeredniške z Črensovec 10 K. 10 fil., tretjeredniki z Trnja 4 K. 60 fil., Šmodiš Orša z Adrijanec 4 K., tretjerednice z Žižkov 32 K., z Trnja 19 K. 40 fil., Bohnéc Ana z D. Lendave 70 fil., tretjered: od Lipe 13 K. 20 fil., z D. Lendave 5 K., z Lipovec 3 K. 30 fil., Vinkovič Marija z Lipovec 1 K., Kovač Petra žena z Trnja (na krüh sv. Antona) 6 K., Šömen Bára z Brezovice (na krüh sv. Antona) 2 K., Bežek Ana z Žižkov (na hostije) 1 K., Lonec Manka z D. Bistrice (na hostije) 1 K., Plej Martina žena z Črensovec 60 fil., Tompa Marija z Črensovec 60 fil., Kreslin Martin z G. Bistrice (na sveče) 2 K., Saláj Verona z Črensovec 1 K., Bobovec Martin z Lipovec pri večih tretjerednikah nabrao 4 K., N. N., z Lipovec 1 K., Virág Martin z Odránc (na krüh sv. Antona) 10 K.
Vküp: 470 K. 68 fil.

Stroški:

Poštnina 30 fil., Mohorske knjige 2 K. 74 fil., Knige »Mesija« i »Trojke« 4 K. 30 fil., Mlinarič Jožefi vojaki z Hotize na obleko 10 K., pranje cerkvenoga obleča 4 K. 96 fil., sirotinskoj deci v zavod sv. Jožefa i Dev. Marije 10 K., poštnina 82 fil., Salezijancom v Szentkereszt na samostan 10 K. 12 fil., na potrebe črensovske čerkve 100 K., ranjenoj slovenki na taljanskom bojišči Kenda Berti 20 K., siromaškoj deci v Szt. Lörinc v zavod

nunski 10 K. 10 fil., pozlačenje keliha 14 K. 60 fil., poština 1 K. 21 fil., pranje cerkvenoga perila 5 K., na salezijanski samostan: v Waltersdorf 20 K. 12 fil., na Rakovnik 20 K. 12 fil., v Veržej 20 K., vezanje knjige »Mesije« 1 K. 40 fil., na samostan sv. Družine 50 K., »Cvetje« na leto 1915. in 1916-o 144 kor., na ranjene vojake 20 K., poština 70 fil. **Vkup: 470 K. 20 fil.**

Dohodkov 470 K. 68 fil., potrošov 470 K. 27 fil., — čistoga ostane na l. 1916-o 41 filerov. — Smilenost darovnikov naj poplati Srce Jezušovo z večnov smilenostjov.

Vodstvo III. reda.

Na podporo Marijinoga Lista i Novin so

1. 1915-ga sledeči darivali:

Raduha Andraš z Adrijanec 1 K., Sakalovski naročniki 3 K. 60 fil., Horvat Marko z Trnja 1 K., N. N. z Bogojine 1 K., Jagerič Ivan od 88. pp. 2 K., Čahuk Josefa z Skakovec 1 K., Horvat Janoš z Komaroma 2 K., Salajko Klara z Maloga Slatjeka 2 K., Vinčec Julia z Renkovec 10 K., Žižek Veronika z Črepsovec 40 fil., Horvat Kata z Hotize 60 fil., Edna dovica z Nedelice 1 K., Šeruga Jožef od Sv. Sebeštjana 1 K., Péterka Martin četovodja iz 20. dpp. nabralo 10 K., Raj Štefan z G. Bistrice 2 K., Janez Tivadar z Kuršinec 4 K., naročniki būkovski 11 K. 70 fil., Krenos Ivan z Beltinec 40 fil., naročniki z V. Polane 1 K. 40 fil., Raduha Andraš z Adrijanec 1 K., slovinci z Garešnice 8 K. 70 fil., Gabor Pavel desetnik 20. dpp. nabralo 13 K., Pétek Martin, Toplak Štefan, Matjašec Jožef iz bojišča 6 K., Magdič Ivan iz 20. dpp. ne srbskom bojišči nabralo 26 K. 20 fil., Jančarič Jožef ulanar 2 K., Vogrin Janoš z Bogojine 1 K., Zorko Edmund z V. Kaniže 2 K., Zelko Matjaš topničar 4 K., Matjašec Ivan z V. Polane 2 K., Plej Ivan nabralo v Chicagi 155 K., Dominko Štefan z Gomilic 1 K. 40 f.,

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija,

ZMOŽNA GOPA VOGRSKA — POBOŽEN MESEČEN LIST.

VREJŪJE GA:

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črensovcih. Cserföld (Zalamegye).

Z dovoljenjom višesnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice l. 1904. dec. 8-ga obhajane zavolo razglašenja verske pravice o Marijinom nevtepenom poprijetji, šteti den je te pobožen list prvič slovencom vogrskim do rok dani. — Cena 2 koroni, v Ameriko 3.

Marijino nasledüvanje.

Lübezen posvetnih reči zadržavle jakostno življenje.

Drago moje dete — tak pravi Marija — nega böle pomilüvanja vredne stvari od tistoga človeka, v šteroga srci prebivle nezmerna lübezen do posvetnih reči.

Istina je, ka je vse, ka je Bog stvoro na toj zemli,

dobro pa je vse to delo njegove modrosti pa vsemogočnosti; nego to je nej dobro, ka vnogi lüdje posvetnih reči ne rabijo tak, kak bi trebelo, pa stem tüdi dobre reči obračajo v slabe namene.

Bog, Stvoritelj, je šteo, ka bi njega lüdje lübili ravno zavolo stvorjenih stvari, naj bi ga kak stvoritela teh stvari dičili pa od dneva do dneva bole lübili.

Jako se moti tisti človek, ki misli, ka so posvetne reči zato stvorjene, ka bi je bole lübili, kak Boga.

V vsem tistom, ka sam na sveti zaglednola, sam vidila božo diko, pa sam tüdi ešče za najmenjše reči davala hvalo Bogi!

Jaz sam samo teliko odprla srce posvetnim rečem, nakeliko so mi dale priliko, ka sam Boga poveličavala.

Ravno zato sam živela vsigdar v mirovčini, ar so mi posvetne reči nej bile na veselje, pa či sam je zgübila, so me tüdi nej žalostile.

V resnici so v žalostnöm stani tisti, šterih srca je premagala lübezen do posvetnih stvari, pa ki v stvorjenjaj najdejo veselje, nej ka bi si mislili na Boga.

Takši lüdje so kak či bi bili v sužnosti, pa je posvetne reči držijo tak zavezane, ka nigdar ne vživlejo tiste prostosti, štero vživlejo pravične düše, nego živejo zmirom v nevolivanji pa v staranji.

Takši si zaman prizadevlejo, ka bi najšli v posvetnih rečaj svojo srečo pa veselje. Mesto medü pa sladkora najdejo bridkost žuča pa grenkost pelina.

Drago moje dete, čuvaj si srce, ka se ne vda posvetnim rečam. Prizadevaj si, naj tvoja lübezen vala tistomi, ki je posvetne reči stvoro.

O, kak se tvoje srce pa düša vkani, či misli, ka svojo srečo najde v minlivih, posvetnih rečaj pa v njuvom vživanji!

Posvetne reči trpijo samo do hipa, zato so pa minlive pa jalne; düšo pa srca človeki zadovoliti nanč ne morejo.

One obūdijo samo vekšo želo ešče po drugih rečeh v tebi, pa nigdar ne boš zadovolen, zato ka je jedino Bog tisti, ki je naša najvekša dobrotā zdaj pa na vse veke. Zato pa samo v njem najdeš svojo srečo pa veselje.

Či misliš, ka so posvetne reči mogoče zadovoliti žele tvojega srca i dūše, potom hitro sprevidiš, ka te samo dražijo pa ti delajo nemirovčino, pa te v tistom hipi, gda je najbolje lūbiš pa vživleš, zosmicajo kak trnje, pa ti napravijo srčne rane.

Hitro sprevidiš, ka je na sveti nikaj nej stalno, pa ka se čūtna veselja pa vživanja končajo vsigdar žalostno.

Či preveč lūbiš posvetne reči pa njuva vživanja, se vsigdar najdejo lūdje, ki bodo ti delali neprilike.

Nadale se ti predūri dugo vživanje posvetnih reči, ali boš pa žalūvao za njimi, či je zgūbiš.

Pogūbleni grozno ječijo pa se tožijo v pekli zavolo toga, ka so se zavolo posvetnih reči spozabili z Boga, z svojega Gospoda, pa njim spomin na posvetne reči dela vekivečne bolečine pa moke.

Bog se ne naseli v srce takšega človeka, ki je vdani čūtnim želam pa poželenji, pa se Bog tūdi ne more držati v takšoj dūši, štera nema drūge žele, kak meti kem več posvetnih reči pa je nezumno lūbiti i vživati.

O, ve pomilūvanja vredne jalnosti toga sveta! Kāk mantrate ve človeče srce! Kāk mantrate tiste, ki so vam vdani kak krivim bogovom, pa ki se spozabijo s svojega pravoga namena!

Bog je jedini končni namen pa blaženstvo človeka, vse drūge posvetne reči pa, či je nezumno lūbimo, so najvekša nesreča pa spravijo v pogūbelnost dūšo, pa ešče večkrat tūdi telo.

Drago moje dete, oslobodi si srce od vezalja posvetnih reči, pa boš vidilo, kak srečno te včini Gospodni Bog, tisti Bog, ki mene pa vse svetce neprestanoma razveseljave.

Rabi pa vživli posvetne reči, nego samo zmerno pa modro.

Ne dopusti, ka bi te svet zapelo; ne vdaj se posvetnim jalnostim, zato ka či se vdaš tem minlivim rečam, bodo te grozno mantrale pa te nazadnje včinijo za nesrečnoga.

Z pazlivim okom čuvaj svojo prostost, nej ka bi jo gda zgūbo.

Či boš tak činio, te hiro sprevidiš, ka je lūbezen pa vdanost do Boga tvoja jedina sreča pa blaženstvo.

Drago dete, nasledūj Marijo!

»Vk.«

Kak si najležej zagotovimo srečno smrt?

Naše življenje na zemli je nej drūgo kak priprava na srečno smrt. 20, 30, 40 let ali duže se pripravlamo na té dén. Kelikokrat mamō v tom dugom časi priliko izneveriti se Bogi! Odločitev pa, ali bomo na veke srečni, na veke nesrečni, se zgodi v ednom megnenji, kda se dūša loči od tela. Strašen trenotek je to! Nad vmirajočim se odpirajo nebesa, globoko pod njim zija peklenko brezno. Dūša visi kak na pavučini, od straha trepeče v negotovosti. Kak lejko se raja nit vtrgne i dūša spadne z velikov naglicov v večni ogenj. Vrag napinja vse svoje moči, ka bi jo spravo pod svojo oblast. Strašen trenotek! To je trenotek, od šteroga molimo: Jezus, Marija, Jožef, stojte mi na strani zdaj i v mojej smrtnoj sili! To je trenotek, pred šterim so trepetali najveksi svetniki. Kak bi mi srečni bili, če bi se mogli kak ognoti tomi strahi, toj negotovosti i pekel prisiliti, naj se zapre pod nami, kda bomo vmirali. Ali nam je to mogoče?

Kda se je Jezus pred 200 letami prikažūvao bl. Mariji Marjeti Alacoque (čti Alakok), njoj je v ednoj prikazni

pravo: »V prevelikoj smilenosti tvojega Srca oblübím, ka dam milost stanovitnosti v dobrom dokonca vsem tistim, ki prejmejo devet mesecov zandrügim na prvi petek sv. Obhajilo; ne merjejo brez slednjih svestev i moje Srce njim bo varno zavetje v smrtnoj vöri.«

Srce Jezušovo nam je stem obečalo milost stanovitnosti v dobrom dokonca. V smrtnoj vöri vrag mantra človeka z vsakovrstnimi sküšavanji. Pokaže düši grehe, štere je včinila, je povekšavle, trüdi se posvedočiti nam, ka so bile naše spovedi nevalavne, ka je nemogoče, ka bi nam Bog pri spovedi grehe odpüščao. Na vsak način nam šče vzeti zavüpanje v Boga i nas pritirati v obvüp. Šepeče nam, ka je vse ka so nas popi včili, fabula, ka ne moremo zagotovo znati, ali je Bog i posmrtno življenje. Če se njemi vdamo, smo zgübili vero i z tem pravico do večnoga plačila.

Znabiti si zdaj mislimo, ka smo nej tak nori, ka bi vrugi vse vervali. Samo ka je vmirajoči človek vse načiši, kak zdrav. Od velikoga straha, ka se zdaj ž njim zgodi, ne more tak trezno misliti, kak mi. Svetniki so se nej zobstom bojali smrtnoga boja. Velika milost boža je potrebna, ka vsa ta vnoga sküšavanja premagamo, kakšteč sveto smo živeli v življenji, če zdaj spadnemo, nikdar več ne vstanemo. Najbolše je, če začnemo pomali premišleno moliti »Jaz verjem,« se za sküšnjavca nikaj ne brigamo i ne kažemo na zvünešnje nikše vznemirjenosti. Tak vrag ne ve, kak jako nas mantra, i kak bi nam ležej škodo, zato ka naših misli ne vidi, samo z naših telovnih giblajov zna po priliki, ka si mislimo. Dobro je tüdi küšüvati razpetje i vzdihavati: »Verjem, dragi Jezus, ka si na križi mro, naj bi me rešo mojih grehov, na Tvojo smilenost se zavüпам.«

Vse te žmetne boje srečno prestati, to je stanovitnost v dobrom dokonca. To nam je šteo Jezus obečati, ali z drügimi rečmi gotovo zveličanje. Zvün toga »ne

merjemo brez slednjih svestev. « Kak Srce Jezušovo svojo reč drži se je pokazalo zdaj v bojni na Francuskom. Na sredi bojnoga meteža je krugla ednoga častnika smrtno nevarno ranila. Rad bi se spovedao, ali kak zabožovolo bi mogeo priti do duhovnika! Ravno prileti tá aeroplan. Častnik naprosi letalca, če bi njemi šteo pripelati duhovnika. Pilot odleti i se za pol vöre povrne z duhovnikom. Častnika so med tem odnesli malo nazaj, vö z bojne črte. Tam se lepo spove i prečisti. Telko časa i moči je šče meo, ka je duhovniki povedao: »Jaz sam nekdasveta opravo pobožnost devet prvih petkov na čast presv. Srci Jezusovomi.«

Ka pa želé Jezus od nas za svojo veliko dobroto? Devet mesecov zandrügim moremo na prvi petek vredno prejeti sv. Obhajilo, to je, očistiti se moramo pri spovedi bár vseh smrtnih grehov, je požalüvati i meti trden sklep Boga z smrtnim grehom nikdar več nej razžaliti. Če med devetimi mesecami samo eden izostane, moramo znovič začnoti, nej pa samo na konci šče ednoga pridjati.

»To je jako prilično« bi si lahko što pogučao, »pobožnost devet prvih petkov opravim, te pa lahko delam, ka ščem, pa se zato li zveličam.« Ne je zato ščista tak, prijatelj. Či si s takšimi mislimi hodo k prečiščavanji, si se Jezusi približao kak Judaš, znova si strašno grešio. Sv. Obhajilo ne prejemamo zato, ka bi te slobodno grešili, liki ka bi se ležej greha ogibali.

Kak vsi znamo, nam Bog svobodne vole nikdar nešče vzeti. Bog nešče nikoga prisiliti, naj njemi slüži i se zveliča, samo pomaga nam v tom v svojov miloščov. Ka de pa te na smrtno vöro s takšim, ki je opravo pobožnost devet prvih petkov, na smrtnoj posteli je pa tak trdokoren, ka se nikak nešče z Bogom zmiriti? Posili ga pa Bog ne more v nebesa rivati! Se te zdaj Jezušova oblüba ne izpuni? — Bog svojo reč vsikdar vzdrži. Bog tüdi naprej zna, kakši de što v smrtnoj vöri. Če zna, ka

de trdokoren, ka se nikak ne de šteo spreobrnoti, preveč lahko včini, ka te nesrečnež v življenji te pobožnosti ne opravi; ali nanč nikaj ne zvedi od nje, ali pa se ne briga za njo.

Zdrüge strani je to velika tolažba vsem, ki so pobožnost devet prvih petkov dobro i pobožno opravili. Zagotovilo majo od presv. Srca Jezusovoga, ka se zveličajo. Istina, lahko se pripeti, ka sledkar zablodijo v velike grehe, ali Srce Jezusovo mora skrbeti, ka se njegova oblüba izpuni; zgübleno düšo mora pripelati nazaj k sebi, mora njoj dati potrebno milost za spreobrnjenje, či prle ne, na smrtnoj posteli.

To je takimenovana »velika oblüba presv. Srca Jezusovoga.« Popravici »velika,« več nam je Jezus ne mogeo obečati. Pomislimo, kak velika nezahvalnost bi bila, če se mi ne bi brigali za njo. Kak smo vžaljeni, če komi kaj ponüdimo, pa nešče vzeti! Kem vekši je ponüjeni dar, tem vekša je naša žalost. Kak velika pa mora biti žalost Srca Jezušovoga, kda ponüja lüdem zveličanje za devet dobro opravljenih sv. Obhajil, lüdje se pa obračajo od njega i neščejo sprejeti ponüjenoga dara! Je mogoča vekša nezahvalnost?

Žela presv. Srca Jezusovoga je, ka naj vsakši prvi petek posvitimo njemi na čast, i obeče mnogo blagoslova vsem, ki to včinijo. Opravimo zato pobožnost devet prvih petkov bár ednok; če nam je mogoče, pa raj večkrat. Kak velika tolažba de nam v smrtnoj vöri, ka smo v svojem življenji prve petke posvetili presv. Srci Jezusovomi.

R—r.

Sveti Jožef i najsvetejše Oltarsko Svetstvo.

V oltarskom svetstvu je Jezušek nazoč, tisti Jezušek, za šteroga je vstvorjen bio sv. Jožef, naj ga čuva i brani. Poznate Bethlehem, Nazaret, Egipt? Što je iskao mesto v Bethlehemi Božemi Sini, na šterom se naroditi nameno? Sv. Jožef. Pred srditostjov Herod krala što ga je vneseo v Egipt? Sv. Jožef. I v Nazareti, što ga je hrano, oblačo ž njegovov materjov vred? Sveti Jožef. Mesto nebeskoga oče se je sv. Jožef skrbo za njegovoga sina Jezuš, on je bio njegov namestnik. Nedopovedljivo velika čast, štera nas more z najvešov tolažbov napuniti. Kak ne bi? Ve sv. Jožef še živé, pa živé v svojoj čésti. Kak je nemogoče, da Oča nebeski ne bi bio Jezušov oča, ravno tak je nemogoče, da sv. Jožef ne bi bio i ostao njegov namestnik. Če se že na prostoga krščenika dūši pozna, ka je po sv. krsti bože dete postao i se to znamenje niti v pekli ne da zbrisati, kak ne bi ostala čast sv. Jožefa vekomaj? Dūhovnik svojo dūhovniško čast, krščenik krščansko, firmami firmansko vekomaj nosi, je v pekli ali v nebi, ne zbríše je dol ne večna radost, ne večni ogenj, zato se ne sme krst, firma i cerkveni red ponávlati, ár kaj je krščeno, fêrmáno i posvečeno za dūhovnika, vekomaj trpi. Če je pa to tak i nači biti ne more, te na sveti ta najvešja čast, z Marijinov častjov tesno združeno čast tūdi more obstati. Če Bog menjše obdrži, vekše tembole more poleg svoje modrosti i pravičnosti. Svetoga Jožefa čast je naime nadaljevanje Marijine materinske i té spopoljenjé. Kaj je ona od sv. Dūha poprijela i brez bolečin rodila, tistomi je on oskrbnik i oča postao, tisto je on v svojo last dobo. *Boži Sin je njegov gratao!* Vidite čast njegovu? Ne strmite nad velikostjov njegovoga kinča? Jezuš ga z očo zové, svet ga za očo

njegovoga má: „*Meli so ga za Jožefovoga sinü*“ (Luk. III. 23.), Oča nebeski njemi svojo čast vdeli, na njega svoj najdragši džündž zavüpa.

Zdaj te, če je Boži Sin sv. Jožefa, če je Mati Boža njegova, če je on namestnik Očé nebeskoga, more to kda nači biti? To se ne more zgoditi. Zakaj ne? Zato ne, ka je on v pravom, postavnom zakoni živo z Bl. Dev. Marijov. Kak njéni mož je poleg Bože právde, štera se ne da spremeniti, meo oblast do njé i do sada njenoga tela, čeravno je to ne sad njegovoga tela bio. To se nikdár ne more praviti, ka bi Marija z Jezušekom ne bi njegova bila, da je njegova prava žena bila. Bog je zravnal tak v zakoni. Njidva zakon se je nikdar ne razvezao, ostavo je zato on po smrti na zemli *svofo ženo*, Bl. D. Marijo, kak dovico i Božega Sinü, Jezuša Kristuša, *svojega varvanca, oskrblenca, skrmlenka*, kak siroto.

I po smrti, kda so v večnoj nebi vküp prišli, v koga družbo je prišo sv. Jožef? Jeli, prišo je v družbo tistoga Jezuša i tiste Bl. Dev. Marije, šteriva je kak *svojiva kinča* na zemli povrgeo.

Vidite, kak tepo se nadaljava čast sv. Jožefa v nébi. Tam je Jezus tüdi njegov z Bl. D. Marijov vréd. Se čüдите zato, če sv. Terezija pravi, ka je nikaj ne prosila od sv. Jožefa, česa ne bi dobila? Ne mogoče je, da v toj velikoj česti, v šteroj se nahaja, ne bi nam vse sproso po D. Mariji od Jezušeka, česa potrebüjemo.

Nadale sv. Jožef je verno spuno svojo čast. Božega Sinü je odgojio. Odküpitel je zrasedo ž njega pod perotami svoje matere prečiste. Svetoga Jožefa trüdi so to napravili. Bog je tak šteo. Lehko bi Jezus prišo brez matere na svet, kak je prišo brez očé, ali on je tak šteo, naj má mater, mesto očé pa oskrbnika, ki ga ohrani v imeni nebeskoga svojega očé. I spuno je té oskrbnik, presvéti Jožef, to veliko nalogo. Plača njegova zato ne more izostati. Pravičen Bog jo more obilno povrnóti.

Dati njemi more poleg njegovoga darü. Njegov z največšimi trüdami správljen dár je pa: sam Jezuš. Sam Jezuš more zato tüdi njegova plača biti. Jezušov imajitel, lastnik, posestnik more on biti vu večnosti. To tirja Boža pravičnost, štera ne more nikoga vkaniti niti se prekaniti. Poleg te nevkanljive Bože pravičnosti je zato sveti Jožef obdržao na večne čase svojo čast: *hranitelstvo, čuvarstvo Jezušovo, namestništvo Očé večnoga.*

I naj mi verjemo, ka njegova velika čast ne spremenjena i se k njej z največšim vüpanjom obračamo, nam dober Jezuš po svojov nezmotljivoj materecerkvi to tüdi naznanja. Ta maticerkev je naime vpelala svétek: *varstva sv. Jožefa.*

Sveti Jožef je poleg té cerkvene odrédbe oča cele sv. materecerkvi, kak je Bl. D. Marija njena mati. On je patron, kak je ona patrona. Majo lüdjé, cerkvi, oltarje, vesnice, dežele itd. tüdi svoje patrone, edni toga svetnika, drüge drügo svetico, ali nieden z med svétcov i svetnic ne odebrani za varstvo cele materecerkvi, jedino samo Bl. D. Marija i sv. Jožef.

Maticérkev je pa na tri dele razvrščena. Zmagovalna je v nébi, trpeča v vicah, vojsküvajoča se pa širi na zemli. Vsem trem oddelkom je oča sv. Jožef. Posebno slavo v živa v nébi, kak hranitel Jezušov, i má posebno oblast tüdi zavolo té časti od vseh drüгих svetnikov bole pomágati zvün Bl. Dev. Marije, štera i od njega nezmerno više stoji; posebno varstvo i oblast rasprostira on na ogenj purgatoriumski i rešüje ž njega trpeče düše i končno posebno oblast i očinsko ljübézen kaže do nás na tom sveti, ki se vojsküjemo za večno domovino.

Vsem nam je on gláva, zapovednik. Vse, kaj je na sveti, pod njegovo varstvo, imánje i skrb sliši. *Sliši zato v njegovo last, pod njegovo oblast najvékši kinč svetá: Oltársko Svestvo tüdi. Jezuš v oltárskom Svestvi je njegov. On*

je njegov čuvár, njegova gláva, kak je bio v Bethlehemi, Egipti i Nazareti.

Ste mislili kda na to skrivnost, dragi krščeniki? Vam je prišlo kda na pamet prositi Jožefa krüha, kak so ga prosili egipčani od egiptovskega? Egiptovski kralj je lačnomi ljudstvu zapovedao: „*Idite k Jožefi*“ (I. Mojz. 55.) i naš nebeski kralj, ljubljeni Jezuš, nam ravnoto zapove.

K Jožefi hodimo krüha si prosit. On ma na skrbi tisti krüh, šteri hrani ne večni žitek. Jezušovo najsvetejše telo pod krüšnov i vinskov podobov je njegova last, je zročena pod njegovo varstvo; na njega je zavüpana toga nebeskoga krüha razdelitev.

Možje, dečki krščanski, slovenski, kak ste kaj z tem krühom? Vas té živé, té krepí? Ste močni, odločni proti skušnjavam? Se borite proti sveti, teli i hüdomi dühi, kak hrabri vojáki proti sovražnikom domovine? Če vas premaga greh, če je telo močnejše kak vi, če vas vino ali žganica znori, ne pa vi njidva, če čemérje vas vneséjo, ne zadüšite jih pa vi, če vas telovna, mesena poželivost moti, premaga, vas lakomnost oblada, vas vleče bližnjega blágo, — oj ljübi možje, dečki, to je znamenje, da ali ne vživete krüha sv. Jožefa, ali ga pa dobro ne vživete.

Na obojo falingo i nesrečo jé prinjem pomoč. Če ga ne vživete, idite si po njega, on je njegov lastnik i oskrbnik. Prosite ga, naj vam dá moč, ka premágate lagoje jezike svetá i te z drügini vrlimi možmi i dečki radi klečali, kda se vrnéte domo, ki neste se še, ki ste pa domá, pa zdaj včasi začnete to — i te pogosci k sebi jemali krüh Jožefov, Jezušovo sv. telo, to malo belo hostijo.

Ki pa hodite po té krüh, pa vam ne hasni njega vživanje, ste vkljub toj močnoj hrani li slabi, nepopolni, grešnim navadam vdani, v i pa prosite sv. Jožefa, oskrbnika nebeskoga krüha, naj vam gada prav vživati. Prosite

ga tisto gorečnost, ljúbézen, poštenjé, z šterov je on bio napunjen, kda je Bože Dete oskrblavao. On poslühne oboje, pomagao bo obojoj potrebi. Pomagao bo, ar je dober, pomagao bo, ar je močen. Na njega je vse zavü-

Jožef varje Božje Dete,
Mirno spi njem na rokáj;
Tüdi vi je pri seb' mejte
Naj počiva vam v srcáj.

On skrb nosi na Krüh beli,
V šterom Dete je domá
In ga tolikokrat razdeli,
Kak što k njeml se podá.

pano, vse, to najvekše, najdragše, da to vsegamogočno je njegovo. Z vüpanjom prihájajmo zato k njemi i ga prosimo, naj nam gostokrat dá zavžiti svoj svéti krüh, Jezušovo presveto telo, ka po njem mo rasli na düši i

se mladili, dokeč ne mo tak lepi, ka mo vredni v nebeskom püngradi edne rožice mesto zasloniti.

Francozki junaki.

Na loretskoj visini v najzadnježem jarki se dva stiskavata, z licom proti nemškoj fronti. Eden je mladi deček brez mostačov, te drugi pa mož Kristusove dobe na kráji tresetih let. Na koščenom obrazi prvoga žari nezmerno sovraštvo, oči se njemi svetijo, kak žvepleni ogenj na dni ognjenikov. Pogléd toga drugoga je bo-
lesten, temni kak sunca na düšni den. Oba sta puške predsé djala na rob zakritja i tiho si pogučavata; ali ne gledata se, oči njima zmerom ravnico ogledüjejo.

Že sem do guta sit z tem krtovnim življenjom, — šepetne te mládi. — Zakaj nema, nemec samo ednoga srca, ka bi v nje porino svoj bajonet do črnja, zatem bi se pa vrno nazaj v svoj Pariz.

Kristušovoga obraza ga je krotko kárao!

— Pa bi mogeo z ednim bodlajom vmoriti en narod?

— Kak ruensko reco, tak bi ga zadavo, če bi se spremeno v ednoga človeka. Prekosió bi vse naše junake z ednim djanjom. Moč mam v svojih desetih prstah, klobučar sem. Z ednim vdarcom bi njim glavo odsekao, ne maram, nove meštrije bi se včio, če bi mojega blaga več nikomi ne trebelo.

Nemaš prav. Narodje so nemrtelni. Jaz mesto smrti po miri hrepenem, — gučao je mirno »stari.« — Jaz tüdi ponjem hrepenem, ali, da dotečas, kak samo en nemec ostane na sveti, ne moremo meti mirü. Zato sem čemeren na rusa, zakaj je že ne v Berolini, vsaki nemec pa v sibirjskih olovnih rüdah. Nazadnje nam resan dolzmlatijo z državnih hramb svetotrojstvo.

Na čeli »staroga« so se zblisnole karajoče grbe.

— Jeli si pa ti, pajdaš — pregovoro je žalostno, po kratkom odmorj — že čuo kaj od Svetogatrojstva?

— Brez sloboščine bratovčine, ednopravnosti si moremo domisliti francoza? — se je žarilo mladi.

— Da je pa to ne pravo Svetotrojstvo, — gučao je mirno stári.

— Ka to ne praviš? Pa je na sveti od toga lepši izrek?

— Je na drugom sveti.

Mladi je tak gledao na staroga, kak vračitel na dušnoga betežnika.

— Francija je moj svet, vse drugo je Hottentocija.

Stari je na nebo kazao:

— Tam tudi so francozi.

Mladi se je razveselio:

— Čiteo sem odtoga v knigi Flammarionovoj; ali jaz to za pripovedko držim.

Stari je nadaljavao:

— Flammarionova kniga, znabiti, da je pripovedka; je pa evangelij.

Mladi je majao z glavov.

— Si ne čuo od njega? Ti je od Jezusa nišče ne gučao?

Mladi njemi v reč vujšo:

— Što bi mi gučao?

— Mati.

— Ne sem je poznao.

— Oča.

— Ne sem ga meo.

— Šola?

— Ne me je vidila.

— Cerkev?

Ne pozna me.

— Te bom pa gučao jaz?

— Rad bom te poslušao, pajdaš.

I razlagao njemi je od bethlehemske štalice, od bega v Egipt, od osmerih blaženstv.

Tü je stavo staroga v pripovedávanji.

— Kak si pravo? Šteri so blaženi?

Stari je ponovo. Mladi je opet proso:

— Ešče ednok. To mi je tak sladka novina. Blaženi se siromaki, ki se jočejo, šteri preganjanje trpijo...

V dolini se je nemški tabor oživo. Jámarje so silno delali i vsikdar bliže k breščeki. Predstraži sta naznanili nazaj i francozki topovi so močno naznanili nemcom, da se njim to delo ne vidi. Nemški štüki so odgovárjali. Pikasti žični plot je strahovito sivkao, kda je gosti zapor šrapnel ponjem pokao.

Pred zahodom sunca je nástalo krvavo bitje i vnoči sta dve predstraži teško ranjenive prišle na obvezališče, odtod drügi den na železnico, dvakrat v 48 vürah pa v Pariz.

Vere se držéči francozki plemenitašje so svoje palače prepüstili vojnomi ravnitelstvi. I z dragimi slikami okrašene dvorane so se v bolnišnice spremenile. Ne so svetoznani umetniki v njih igrali, nego na smrt ranjeni junaki so v njih hrlili.

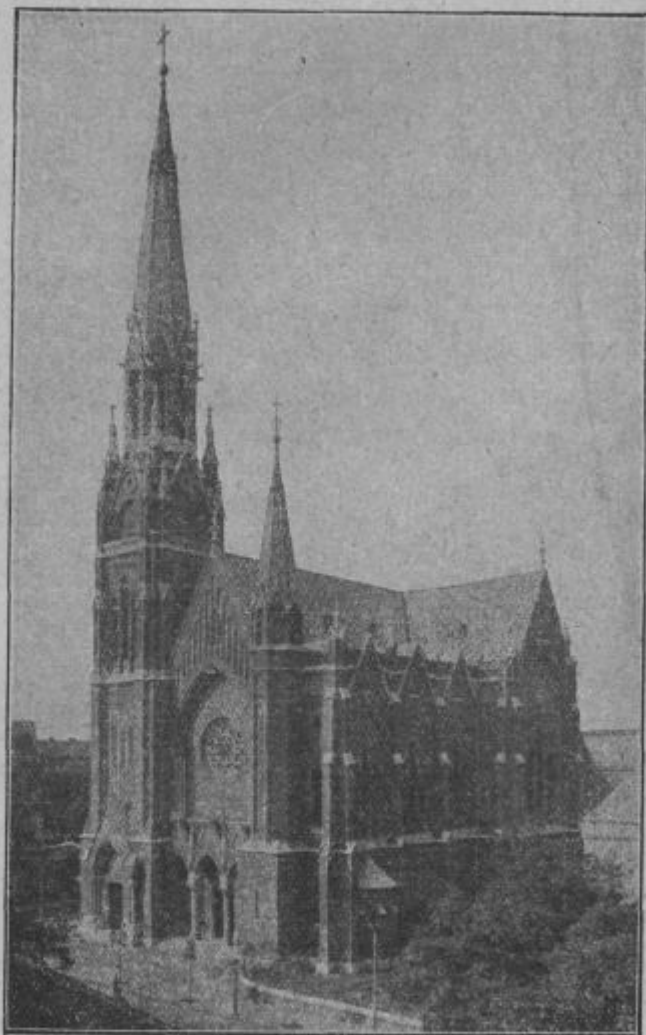
V palačo Montpensier kneginje sta prišla dva predstražara, zdolaj tüdi eden poleg ovoga, kde so meli teško ranjene. Mladi je v plüča dobo strlaj, staromi je pa šinjek krugla prevrtala, ravno za požiračom.

Na prvom nadstropji so vmestili lahko ranjene, drügo so pa zadržali za okrevajoče, ki so se skoro vsikdar pošetavali med jüžmini rastlinami v ogradi.

Na sredi püngrada je stao v sevreskoj celo imánje vrednoj posodi križ. Pred desetimi letami ga je z vulice dala sem prinesti pobožna kneginja, kda je oblast i z vseh javnih prostorov dala križe odstraniti.

Kristus je v naravnoj velikoči viso na križi, ár je vlada postojalo odnesla za zidanski kamen, zato je križ

skoro v ednoj liniji stao z šetajočimi. Ne eden pobožen ranjenec je vüre dugo stao prednjim i je gledao tisti tužen obraz z napol zaprtimi ozimicami i odprtimi vüstami kak govorijo:

Cerkev sv. Rožnogavenca v Budapesti, od štere je pisao decemberski Marijin List.

— Oča, odpüsti njim, ar ne vejo, kaj delajo. Staroga, z Kristušovim obrazom vojaka rane so hitro celile.

Že drugi teden se je preselo na prvo nadstropje. Njegov sosed i pajdaš je pa zmerom doljemao. Odihtavanje njemi je cvililo i stalna vročina njemi je lice z rožnimi particami obsipala,

— Pajdaš, — šepetno je, pred sta se ločila, — ne bi nadaljevao evangelija? Ka sem jokao, me ešče bole zgrabu za srcé.

— Vüre pohájanja prebijem pri tvojoj posteli. De dobro tak? — pitao je stari.

— Naveke bom ti zahvalen, če mi te dar prineseš.

I od toga dneva mao je dve vüri gučao pajdaši od Křistuša. Bištre glave vučenik je bio té. Kda je z ednov nogov v grob viso, je tak jasno spoznao vsako skrivnost, ka jo je z smehom potrdjavao.

— Razumím. Ob smrtnom megnjeni me je Jezuš obsodi i poleg mojega zaslüženja ali me v nebo vzeme, ali me pa odvrže. Francija tüdí ne dela nači: vredne postavi za viteze, izdajnike pa da strliti. Ali püštijo k meni popa? Mislim, da ne. Mi pomagi v tom slučaji želenje po spovedi?

Ne staraj se — prigne se njemi k vüham stari, — pop poleg tebe stoji.

Mirajoči se je vseu v posteli.

— Pajdaš, si ti Božji sluga?

Té je nemo migno z očmi.

— O, držite sem desnico, naj jo poljübirim. Ta me bo odvezala. Kak blaženo merjem. Čas obiska je pretekeo. Obiskovalci so po prstáh odišli.

Protí večeri so zdravniki pohajali betežnike. Blaženi mirajoči je z nenavadno močnim glasom javo:

Gospod polkovni zdravnik, jaz bí se na smrt poleg cerkvenoga predpisa rađ pripravu. Obráz zdravnik se je zoblació:

— Vi neste cerkveni mož, nego vojak i vojaški predpis ne trpi toga noroga hokus-pokusa.

Jaz sem za sloboščin prelejal svojo krv, to je moja zadnja žela. Francija ne more biti tak kruta, ka bi odbila to skromno prošnjo svojega vernoga sinü. Odločno prosim dühovnika.

Več je ne gučao. Na zglavnik se je nagnö i svoj obráz vkraj obrno od zdravnika.

Ķesno večer sta se dva časnika prikazala v dvorani.

— Vojaki, tü je eden bábnjek med vami — dro se je vinjeni stotnik, — šteri popa žele. Poleg naših predpisov vas pitam, je to obnašanje za ednoga vojaka? Od vas je odvisno, vi sodite. Ponovim, je to za ednoga vojaka, ali ne?

Prek na drügoj strani je strašno zakuno eden košavec:

Naj ideta k vrági obá.

Ķapitan je hvaleč ploskao z rokami:

Sod je doprinešen. Pop prek toga praga ne sme stopiti. Valájo te reči i za bodočnost.

Drügi den v časi obiska je točno prišo dühovnik k svojemi betežniki. Spovedao ga je, ne da bi drügi zvedili, kaj se je med njima godilo. Sküпно sta opravila zahvalno molitev. Ponjej je močno zdehno opravičeni:

— Jaj, da bi še Ķristušovo telo mogo sprejeti?! Ali po tistom, kaj se snočkar godilo, morem se odpovedati toj sreči.

Dühovnik si je premišlavao:

— Moliva, brat, naj smem vütro polvürne sloboščine dobiti za izhod, prosiva sv. Stanislava posredovanje, ki je ravno med ednakimi okolščinami ležao na smrtnoj posteli.

I ne sta se vkanila. Popa so vüpüstili i popoldne je prineseo Najsvetejše.

Ķošavec je to v pamet vzeo, skočo i na ves glas kričao:

— Izdajstvo, izdajstvo.

Gospé Rdečega Križa so njemi k posteli pribežale:

— Kaj je za nevole?

Peno se je od čemerov:

— Tisti reberendiaš 'tam. Z nogami tlači Francije postave.

Stotnik se je tüdi prikazao, straža je obdala popa z Kristušovim licom. Vojni sodniki so se žišli.

Polkovnik si je zobe trebo i čotkao z jezikom.

Dühovnik-vojak je nikaj nej tajio.

— Svojo dužnost sem spuno, odvežite me.

Polkovnik je moder postao od čemerov:

— Od spunitve dužnosti brbrate, kda ste se ministerskoj odredbi proti postavili. Najprle za to nesramnost na tri vüre dam vöobesiti toga predrzenca. Idite ž njim. Vütro prinesemo odločilen sod. Dober den, gospoda. Dühovnika-vojaka vo v ograd pripelali. Med samimi palmami i južnim drevjom so ne mogli pripravnoga mesta najti, kam bi ga obesili. Hüdobno oko stotnikovo je ováralo križ:

— To je njegov bolvanski bog, privéžite ga k njemi.

Pošetavajoče so dnevni podčasniki notri spravili. Ministerski predsednik je telefonirao, da pride, njega moro z največšim sijajom sprejeti.

Dühovnika-vojaka so h križi privézali, z hrbtom proti teli Kristušovomi. Le hitro se je nagnola i njegova glava. Rana na šinjeki se njemi odprla i krv se na deheli cedila doli na prsi, lice njemi je postalo sivkasto, omodrela vüsta so njemi neprenehoma šepetala:

— Ave crux speciosa! (Zdravo bodi križno drevo!) Z šinjeka krv se njemi je levala, oči so se njemi potrle, krvotok je prenehao i ž njim srčno bitje tüdi. Močen »živio« glas se je širio od stopnic mao vdilen po celoj palači. Minister je jaki lepi domoljübni govor držao.. Ozdrávlajoči so še pred sunčnim zahodom priklükali v

ograd. Pred križom je malo ne kamen postao ž njih i od vüst do vüst je šlo zburkanje:

— Čüda se je pripetila, na križi dva Kristuša visita.

— — — — —
Tak vmirajo francozki junaki.

Potnik. (Szent Család.)

Reši si düšo!

Misijonske misli sv. Alphonsa Ligourskoga.

I.

Vážnost našega Zveličanja.

Nega na nás gledoč vážnešega dela, kak je večno zveličanje, ár je od toga odvisno naše vekivečno bláženstvo ali skvarjenje.

Edno je potrebno! Ne nam je potrebno, ka bi bogati bili, ka bi nas poštüvali, ka bi nam zdrávje stálno slüžilo. Potrebno je pa, naj se zveličamo. Z tem namenom nas je stvoro Bog. Jaj nám či svojega cila ne dosegnemo.

Xaverski sveti Franc je pravo, ka na sveti samo edno dobro jé, štero si iskati smemo: to je večno blážensto; pa samo ednoga božnoga se moremo ogibati, to je večnoga skvarjenja. Ka bi nam valálo, či bi zdaj celoga sveta gospodárje bili, na ovom sveti bi se pa na veke mantrali? Jé kaj v tom, či smo tü nevolni, zavrženi pa betéžni, či za to na ovom sveti jezerokrát nam vse povrnéjo za naše trpljenje?

Bog moj! ka de zmenom? Mogoče je, da notri pridem v domovino bláženih — pa to je tüdi mogoče, da se na veke skvarim. Či pa mogoče, ka se na veke skva-

rim, zakaj se pa te ne bi odločo, ka bom ze vsóv svoj močjov slůžo Bogi?

Jezuš moj? bodi mi milostiven, naj si pobolšam svoj žitek. Ponůdi mi svojo božo pomoč! Ti si mro za mojega Zveličanja volo, jaz bi pa li vu vekivečno skvarjenje silo?

Ali smo pa že vse včinoli za svoje zveličanje? Ali smo že z cela zagotavljeni, ka ne bomo na večno skvarjenje osojeni?

Oh, ka vse so ne včinoli svetci, naj si samo zagotovijo večno blášenstvo! Kेलiko kralov, kralic je zapústilo svoj tron ino se v samoto kakšega samostána povrnolo! Kेलiko mladencov je zapústilo svoj rojstni dom ino se v púščávi zdržávalo! Kेलiko deviških dúš se posvetilo svojemi Jezuši Kristuši! Jaz pa ka činim?

Bog moj! Ka vse je ne včino Jezuš za naše zveličanje? Skor 33 let se je z nepretrganov skrbljivostjov skrbo za človeči rod i tá nam je dáo med groznimi mokami svojo neprecenjeno krv i svoje življenje, — pa bi mi li v pekeo silili?

Gospodne, zahválím se ti z srcá, ka si mene v takšem hipi z toga sveta pozvao, kda sam ne bio v tvojoj milošči. Či bi te mro, ka bi bilo zmenom vu vekivečnosti?

„Bog vsakoga ščé zveličati.“ (I. Ján. 2. 4.) Záto če se li skvarimo, smo si sami krivi. Pa to de nas nájbole mantralo na drůgom sveti, ka smo si sami spravili skvarjenje. —

Sv. Treza je mela návado práviti, ka vnogokrát, či kakši robček, prstan, ali kakšo drůgo málo reč zgúbimo, smo včasí v velkoj nevoli, ár známo, ka je naša nepazlivost kriva. Kákše trpljenje, bolečine do pa mogli trpeti tisti nesréčni, ki so zavolo svoje nemárnosti vse zgúbili: svojo dúšo, nebésa, Bogá?

Jaj meni! Smrt mi je za petámi, pa ka sam li včino dozdej za večno zveličanje?

V življenji dosta lahko pokvárimo, da pa vse lahko nazájpopravimo; či smo pa svoje zveličanje pokvárili, več ga ne moremo popraviti. Bog moj! Kak dávno sam si že zaslužo, ka bi se v pékli na veke mantrao, kde več ne bi mogeo svoje grehe požalūvati, pa Tebé lūbiti! Zdaj, zdaj je ešče mogoče, záto mi je žao za svoje grehe, ino lūbim Tebé!

Ali bi pa mi tūdi počakali, ka bi vkūp trobili z skvarjenimi: »*Ergo erravimus!*« (Sap. 5. 6.) »*Te smo pa li zablodili?*!« Samo ka tam že ne več pomoči za nás, nigdár, nigdár več!

Keliko se mučijo, keliko drčejo lūdje, naj bi kakšo slūžbo, kakšo část si spravili; naj bi od vōre do vōre trpéče veselje vživali! Ka pa za dūšo včinijo? Te pa dūšo zgūbiti je tak mála reč?

Ka vse lūdje ne včinijo za' volo telovnoga zdrávja! Goripoiščejo nájučeneše zdrávnike, spokūpijo najdragša vrástva, obiščejo najzdravejše kraje: samo v reči dūševnoga zdrávja so tak nemárni, zamišleni!

Bog moj! Več se ne bom borio proti tvojoj vabljivoj reči. Što zná, či je ne rávno to slednja reč, z šterov me na dobro pot ščeš spraviti?

Na veke se lahko skvarimo, pa li ne bi trepetali? — Žali bog, da je pa tak, ka smo tak zadreveneni, ka od dnéva do dnéva odlášamo pokoro.

Premisli si samo, keliko milošč ti je Bog že podelo, naj se samo zveličaš! V náročaj sv. Materécérkvi si se narodo; pobožne krščanske stariše si dobo od Boga. Pa keliko vnogih drūgih prilik ti je ponūdo: genlive predge, vreloga dūhovnika, lepi zgléd drūgih, pa vse to samo záto, naj bi se zveličao! Dáo ti je milošče, dobra na-dejhnenja. Kelikokrát se te že smilūvao! — Kak potrpežlivo je čakao na tebé! — kelikokrát ti je že odpūsto! Ovo! kak vnogo milošč ti je že podelo milostiven Bog!

»Kaj bi mogeo včiniti z svojimi goricami pa sam

ne včino? Ka bi li mogeo včiniti ešče za tvojo dūšo, — pravi Bog, — naj vidi njeni dober sád? Ti pa kakši sád si mogoči pokazati skoz tak vnogih let?

Či bi si sami mogoči bili zebrati škéri, z šterimi bi svoje zveličanje mogli doségnoti, jeli bi si znali bolše, ležeše nájditi?

Jaj nám, či teliko milošč mimopūstimo! Samo smrtno vōro si še otežkočimo.

Naj bi sveti postali, je ne potrebno ne vem ka! Dojdejo návadna sredstva, štere Boḡ vsakomi v roke dá. Boj stálen v molitvi; spunjávoli svoje dužnosti; ne lūbi, ka je zemelskoga, obdrži rédno zapovedi, pa boš sveti.

Bog moj, vsaki dén naprej idem v starosti, pa ka sam včino dozday za zveličanje? Jezuš moj, tvoja sveta smrt je jedino moje vūpanje!

Či bi dnes mogeo mreti, ne bi nemiroven bio za volo dozdayšnjega svojega življenja? Kaj nej! Ka bom záto zdaj dale manjáro do tečas, gda me ednok samo doségne smrt, pa bom prisiljeni praviti: Jaj meni, tū je konec mojega življenja, jaz sam pa za svojo dūšo nikaj ne včino.

Kak velika dobrota bi bila za ednoga betežnika, komi zdrávniki več ne nájdejo pomoči, či bi se njemi življenje na edno leto, ali konči na eden mesec podužalo. Pa glej, to dobroto je včino z menom Bog. Kak bom živo od zdaj z tov miloščov?

Gospod moj! vnogokrát sam poskušao do dnéšnjega dnéva potrpežljivost tvoje smilenosti, nazáj se povrném záto k Tebi, ino te neščem več razžaliti. Zgledni se na mené z tvojimi miloščami ino mi pokázi, kaj naj činim i jaz Ti spunim. Z cela tvoj ščem biti, ino ne počákam časa, kda bi že vse kesno bilo.

Jezuš moj, že dostakrát sam te razžalo. Žitek svoj, šteri mi je ešče odločen, zdaj jedino na to obrnem, ka te več ne razžalim, ka objočem proti tebi včinjene svoje

vnoge nezahválnosti, ino tebé, svojega Gospoda i Boga z celoga srca lübitim.

Naprej záto! Smrtna vöra se stálno približáva! Ka smo ešče dnes mogoči včiniti, ne odlášajmo tisto na jütro! Dnešnji dén preminé, nazáj se pa nigdár več ne povrné!

Oh či bi jaz li sveto življenje živo! — si zdihávle vsaki ne smrtnoj posteli. Da pa ka valá več zdihávanje pa jávkanje, či že ednok lüč našega življenje vgašüje.

Mi mo se tüdi starali na smrtnoj posteli: oh, kak lahko bi se té ali one grešne prilike ogno; kak lahko bi tá neháo to, ali ono grešno návado! — Pa sam ne včino.

— Gospod moj z menom bodi! Z ženavskov sv. Katalenov te prosim: »Jezuš moj, samo več greha naj ne včinim. Vsemi se odpovem, naj se samo Tebi dopádnem!«

Ne mislimo si nigdár, ka za večno zveličanje kda preveč včinimo. Nigdár ne moremo zadosta zagotovljeni biti, ka se pekla odslobodimo.

Naj si pa zagotovimo bláženstvo, nesmemo odlášati nikaj, nego zgrabiti moremo za vsako priliko, štera nas bliže správi k večnomi bláženstvi, ár nepričakano zná priti smrt, štera nas vu večno skvarjenje zná spraviti.

»Z stráhom i z trepetanjom obdelavajte svoje zveličanje« — právi nam apoštol. Stráh nas zveliča, ár či se bojimo večne kaštige, te ne grešimo, te se k Bogi obrnémo ino si večno zveličanje správim. Trpeti moremo za nebésa pa se siliti, ár ti silni je bodo vživali.

Bog moj! kelikokrát sam ti že obečo, ka se pobolšam, pa dozday sam te vsigdár vkano; več ti ne bom nezvesten; bodi ti z menom, pa ráj naj merjem, kak bi Tebé znova razžalo.

»Prosíte pa dobite,« — právi nam Gospod. Sám nam pove, kak močno žele, naj bi se mi zveličali. Prosimo záto neprestanoma našega Bogá, pa mo vsigdár bogateši v miloščah ino se zastalno zveličamo.

Ježuš moj! Z milostivnimi očmi poglej na moje siromaštvo i smiluj se mi. Jaz sam si samo retko mislo na té, ti si se pa li ne spozábo zmené. Mrzi se mi več vsaki greh. Odpusti mi, sladki Ježuš! Pozábi mojo húdo-bijo. Poznavši mojo slabost, ne zapusti me. Daj mi svet-

Sveta Amalía kralica moli klečéč i skúпно z svojov družinov. — Ti kmetica ali žalarka túdi tak delaš? Po zajútreh i večeréh skúпно molite? Pa če šteri z med tvojih ne doma, nego se tepe, njemi li daš jesti? Kak krivična mati si ti! — ednako hraniš tistoga, ki je vragt slúžo kak fistoga, ki je Bogi. Pa morebit še nébo čakaš!

lost, daj mi moč, da bom mogoči se tebi dopádnoti. Daj, da pozábim vsako zemelsko reč, da bom samo tvojo lú-bav i smilenost meo pred očmi, z šterov si me scela sebi privézao. Svéta Maria, Mati boža, bodi mi zagovor-nica pri Ježuši Kristuši!

II.

Práznost rečí toga sveta.

„Kd pomága človeki, či si ves svet pridobi svojo dūšo pa pogūbi.“ (Mat. 16. 26.) Važna temelna pravica je to. Ka nam pomága, či si celi svet pridomi, za njegovo volo si pa dūšo na veke pogūbimo?

Jezuš moj! Včini, naj moja dūša več jedino tvoja bo. Včini, naj jedino samo tebé lūbi. Odrngnoti se želem od zemelskih rečí, ešče prle, kak me smrt odtrgne odnjih.

Sv. Treza právi: »ka valá vse tisto, štero preminé.« Zagotovimo si záto tisto dobro, šteromi ne de konca. Ka nam valá, či smo pár dnih blázeni, — či je mogoče blázestvo brez Bogá? — či mo po tom krátkom bláženstvi te na veke nesrečni.

Dávid právi, ka zemelsko imánje de nam tak pri smrti, kak senja, kda se prebūdimo. Kak nam je žmetno, če smo v sneh peneze stiskávoli v prgišči, kda se pa prebūdimo i jo prázno najdemo!

Bog moj! prosim te, dáj mi moč, naj odženém z svojga srca vse lūbao do svetckih reči ešče prle, kak bom se od té zemlé ločiti mogeo. Daj mi spreviditi, kak jako sam te razžalo, kda sam té svet lūbo.

Oča, ne sam vreden se za tvojga sina zvati! Žao mi je, ka sam te razžalo. Ne zavrži me zdaj, kda se k tebi nazáj povrném!

Filip II. španjski král etak guči na smrtnoj posteli: *Oh či bi jaz redovnik bio pa ne král na tom sveti!* Vište, ta guči na smrtnoj posteli tisti, koga je té svet za náj-bláženešega držao.

Z ednov rečjov, na smrtnoj posteli nám samo nemirovčino správijo reči toga sveta.

Te mo si etak zdihávali: oh, kak nespameten sam bio jaz! Svétec bi lahko postao. Bogi povolno življenje bi lahko živo, zdaj pa kaj mi pomága pretečeno življenje?

Pa kda mo tak gučali? Te, kda de že vseml konec, kda mo se pripravljali na pot proti večnosti, kda je že prišlo megnjeno, od šteroga je naše večno bláženstvo, ali pa skvarjenje odvisno.

Gospod, bodi mi milostiven! Dozdaj sam ne razmo, ka je to: ljubiti tebé. Od zdaj si več ti vse moje. Jedino ti si vreden moje lübezni, — jedino tebé ljubim!

Povejte li vi, ki vas je té svet poštvüvao, ki ste velikašje bili toga sveta, povejte li, kde je zdaj vaše bogástvo, vaše poštenje? Pa čüjmo, ka nam odgovorijo: Ne ga več, tü samo moke ino zavrženost mámo. Vse je minolo, samo našoj kaštigi ne de nigdár konca.

O jaz nesréčen! Keliiko let sam že preživo na tom sveti, pa ka sam včino do zdaj? Včino sam kaj za Boga? Gospod, bodi mi milostiven! Ne odvři me od lica tvojega.

V hipci naše smrti spoznamo, ka vsa zemelsko, je samo práh i pepél. Bog moj, za kakše nevredne reči sam te tá dáo. Skoro ne bi vüvao odpüščenja čakati, či ne bi znao, ka si ti mro za mené, naj si mi samo odpüstiti mogoči. Ali zdaj te ljubim nad vse ino te za vékše poštvüjem, kak vse drágocenosti toga sveta.

Apoštol za tolvaja zové smrt, ár nas od vsega správi, od lepote, moči, postenjá, rodbine, celo ešče od tela.

Dén nevole, dén pogübe je dén smrti, ár zgübiamo te vse imánje, vse naše vüpanje.

Jezuš moj! ne máram, čerávno vse zgübim na tom sveti, naj samo tebé, svojo jedino dobroto ne zgübim.

Hválimo svétce, ár so z lübezni do Jezuša Křistuša zavrgli zemelske dobrote, mi pa jih neščemo zavrči, čirávno nam je večno bláženstvo od njih odvisno.

Za časni dobiček se grozno skrbimo, za to se pa neščemo nikaj brigati, ka de znami vu vekivečnosti.

Bog moj, presveti me! Daj mi spoznati kak prázna so stvorjenja, pa ka ti, neskončana dobrota, si nam vse.

Daj mi, ka bom mogoči vse tádati za tebé. Samo tebé
ščém meti, nikaj drügo ne!

Svéta Treza právi, ka je naša slaba vöra kriva, ka
se mi tak jako držimo zemelskih reči. Záto pa verjimo
močno, ka ednok mo se mogli ločiti od toga sveta ino
prestopiti v vekivečnost. Zapüstimo záto že zdaj vse tisto,
ka mo ednok tak i tak prisiljeni zapüstiti. Zdaj si s tem
ešče zaslúžke správimó. Ka valá bogástvo, ka poštenjé?
Bogá, samo Bogá iščimo, i Bog da nam te vse.

Svétoga življenja hči Rudolf casara, Margeta je prá-
vila: ka nam pomorejo cela držánja na smrtnoj vöri!

Bog moj! či bi te jaz vsigdár lübo! Včini, da bom
vsigdár tvoj notri do smrti.

Velika skrivnost je smrt! Žnjov preminéjo poželenja
toga sveta; smrt nam očivesno posvedoči, ka je samo
prázen dim vsa zmožnost toga sveta. Ka smo si nájbole
želeli na tom sveti, nam smrtnoj posteli tüdi več ne
trbe. Smrtna senca nam zakrije vso zemelsko lepoto.

Ka nam valá veliko premoženje, či nam drügo ne
ostáne ž njega, kak ništerna cota, v štero nas zašüčejo?
Ka valá telovna lepota, či do nas naskori črvovje jeli?
Ka valá zmožnost pa dika, kda nas ednok v tmičen grob
denejo ino se ešče spomin naš zbriše med lüdmi?

„Idi k grobi, — právi zlátovüstni sz. Jánoš — *glédaj
tisti práh, tiste črvé pa si zdihávlí.*“ Idi, li idi k grobi, pa
poglej tisto z črvmi pohodjeno, v pepéo obrnjeno člo-
veče telo ino si zdejhni: Pa jaz bom tüdi takši! pa si li
ne mislim na to? Pa se li ne dám zcela mojemi Bogi?

Sladki moj Zveličiteo! pripraven sam sprijéti z tvojih
rok smrt v takšo formo, kak se tebi vidi, samo to te
prosim, samo to mi dopüsti, ka prle ešče kak merjém,
bom meo čas objokati tiste vnoge pregreške, z šterimi
sam tebé razžalo. Z celoga srca te lübitim Jezuš moj;
žao mi je, ka sam te zapüsto.

Bog moj, keliko lüdi si pogübi düšo, naj si samo kakši máli zemelski dobiček správi. Pa či so si takši düšo pogübili, so zgübili vse! Či verjemo, ali ne, mreti mo mogli, pa samo ednok. Zakaj ne zapüstimo te ráje vse,

Sveta Elizabeta, kraljevska hči svoje imanje siromakom deli. Za to smilenost je vredna bila precí pred smrtjov čüti angelsko pesem i Kristušov glas, ki jo je v nebo zvaó. — Smilenost tñjega ne žele, nego svoje razdeli. Delaš ti tñdi tak? Deliš svoje imánje sirotam, štere svojo pomoč v boji majo, ali morebit hodiš zaglüšat ti bogatica, župani i notariuši, ka od podpore sirot naj tebi tñdi kaj vdeliyo i njej zato menje spišejo? — Nesrečna. če te je te krivični penez vkano, zapomni si dobro, ka ne dobiš smilenja, če krivične podpore sirotam ne povrneš. Jezuš tak žele.

naj bi si samó srečno smrt spravili? Zapüstimo vse pa nájdemo vse!

Kak je to mogoče, ka mi známo, ka nam nerédno

življenje grozne moke správi na smrtnoj posteli, pa mi li dale živémo to Bogi neprijétno življenje?

Hválo ti dám Gospod, ka si mi pomogeo to spoznati. Kda sam jaz sámo povekšávaro svoje grehe, te si mi ti vsigdár več milošč dáo. Jaj meni, či njim ešče zdaj ne vzemem haska!

Kak bláženo živé pa merjé tisti, ki si je znao odtrgnoti düšo od zemelskih, kak zadovolno lahko právi: Bog moj, ti si mi vse!

Moder Salamon právi, ka skem več mámo, stem več trpímo. Nérejski sv. Filip celo za blodne drži tiste, ki si srcé k sveti privéžejo, ár so že na tom sveti nesrečni.

Ne smemo si misliti, ka je žalostno onih življenje, ki so zapüstili vse zemelsko, pa jedino Bogá ljubijo. Što je bláženeši na tom sveti, kak düša, štera Bogá lübi. Nájde se li sámo eden med velikáši toga sveta, ki je bole zadovolen, kak düša, štera Bogá lübi?

Düša moja, či bi zdaj včasi zapüstiti mogla to zemlo, ne bi nemiroyna bila za volo tvojega pretekloga življenja? Na kaj pa te čákaš? Lehko na to, ka de tá slednja smilenost, štero ti Bog zdaj ešče dá, tüdi od tvoje nezahválnosti svedočila na sodnji dén?

Sladki Jezuš moj, ráj se vsemi odpovem, naj bom samo z cela tvoj. Ti si me iskao, jaz sam se te pa ogibao, o ne ztiraj me od sebé ár ovo zdaj te jaz iščem. — Ti si me te tüdi lübo, kda sam te jaz ne, kda sam celo niti ne želo, ka bi me ti tübo; oh ne odtiraj me zdaj, kda te ljubiti želem, kda te na to prosim, ka bi me lübo. Bog moj, znám jaz, ka ti ščéš! Zveličati me želes; pa jaz sám tüdi to želem. Vse povržem, pa bom jedino tvoj.

Marija, Mati boža, prosi za mené Jezuša!

III.

Potüvanje proti vekivečnosti.

»Nemamo tü stalne domovine, nego prihodost iščemo!« Ne stanovnicje, nego samo potniki smo na toj zemli, pa proti vekivečnosti idemo: »Človek odide v hižo vekivečnosti.« Naskori mo mogli povrči té svet. Telo se nam v grob, düša pa v vekivečnost povrne.

Ne bi nespameten bio tisti potnik, ki bi ti za vse svoje peneze v takšem mesti hižo pa imánje küpo, odket se že na drügi dén dale napoti.

Bog moj! düša de mi na veke živela, pa po takšem ali de tebé vživala na veke, ali de se pa brez tebé mantrála.

V vekivečnosti samo dve hiži sta, edna je puna vesélja, drüga trpljenja. Pa to vesélje, to trpljenje de naveke trpelo. »Kam drevo spádne, tam ostáne.« Ki v nebésa pride, de na veke blázeni, ki pa v pekeo, de pa na veke trpo.

Pa štero, toga dvojega prebivališča de naše na ovom sveti? Tisto, štero si sami zaberémo. Ki v pekeo pride, on tüdi sám odide v njega. Vsaki, ki se skvari, se záto skvari, ár se sám šteo skvariti.

Jezuš moj! či bi te jaz stálno lübo vsigdár! Čerávno, ka sam se kesno vpočo, da je pa ešče li bole kesno, kak pa nigdár.

Krščenik, či pobožno šče živeti, pred očmi more meti vsigdár vekivečnost. Oh kak blázeno je življenje onoga, ki vsigdár z stráni vekivečnosti gléda té žitek!

Či bi nebésa, pekeo, vekivečnost negotove reči bilé, pa bi se li potrebno bilo skrbeti, naj se ognemo pekla pa si pridobimo nebésa. Da so pa to ne negotove reči, nego verske pravice.

S kem se dokonča vsa sreča toga svetá? S pokopom, z grobom. Blázeni je, ki zadobi večno življenje!

Edna miseo na vekivečnost je mogoča v svétca spre-
meniti človeka. Sv. Augustin to miseo za veliko zove.
Tá miseo je pelala teliko mladéncov v samostan, v pūš-
čavo, teliko mantrnikov v smrt.

P. Avila je s tov miseljov spokoro edno posvetno
gospo, samo to jo je proso, naj si premišlávle nad tov
dvojov rečjov: *Vsigdár, nigdár!* Eden pūščávník se pa v
grob zápro i nikaj drūgo ne delao tū, kak si stálno zdi-
hávalo: o večnost, večnost!

O kak važna je minota naše smrti! Od toga zád-
njega hipca je odvisno, či mo v večnom veselji, ali
skvarjenji meli del. Ali vūpajmo se, ár je Jezuš Kristuš
mro za nás na križi, naj nam samo zagotovi za té slednji
hip svoje milošče.

Sladki moj Zveličar! verjem, ka bi se jaz na veke po-
gūbo, či ti ne bi mro za mené! Hvála ti! v tebi se vūpam,
tebé lūbim!

Pa li verjemo té pravice, ali ne? Či jih ne verjemo,
te se šče preveč skrbimo; či pa je verjemo, te pa pre-
več malo včिनimo za večno veselje.

S kakšov grozov nas napuni na smrtnoj posteli tá
miseo: od té mίνote mi je odvisna cela vekivečnost! Ali
bom na veke blážení, ali na veke nesrečen!

Bog moj, minéjo mesci, minéjo leta, vsigdár smo
bliže k ovomi sveti, pa si li ne mislimo na njega. Bog
moj! Što zná, či je ne to leto, té mesec, té den sledjen
v mojem življenji?

Bog moj, več ne zavržem tvojih milošč! Pripraven
sam na vse za té, povej, ka želeš, pa jaz veselo včínim.

Na koj pa šče čakamo po vnogom opominanji Bogá?
Zdaj šče jé čas, posmrti de že kesno več!

Velika reč je reč večnoga življenja. Od toga je tū
guč, či mo v nebésah prebivalí med večnim veseljom, ali
pa v pekli med groznimi mokami.

Bog moj! na veke bi se skváro, či bi me ti te poz-

vao k sebi, kda sam ešče ne bio v tvojoj milošči. Gospod moj, či mi dozdej ešče ne bi odpüsto, odpüsti mi te zdaj! Z cele moje düše te lübirn, pa mi je žao nad vse, ka sam te razžalo. Veš te neščem zgübiti! Lübirn te pa to lübiti želem. Bodi mi milostiven!

Ništernoga človeka nikaj ne genejo té reči: Sodba, pekeo, večnost. Z kakšov grozov do si pa mislili na té reči na smrtnoj posteli! Samo, žali bog, brez dobička, ár de njim samo düšnovest motile.

Gospod čakaj, pa mi daj čas, naj objočem svoje grehe. Popraviti ščem svoj žitek; žitek, šteroga mi ešče voščiš, tebi ščem posvetiti. Vzemi me v tvojo slüžbo, ne odvrži me!

Dugo trpi Gospod, samo ka mi ne poštüjemo on čas, šteroga nam on samo z milostivnosti podeli, pa mo se zobstom starali že, kda nam več te tüdi pretečé.

Čak drágo bi pláčao mirajoči eden dén, edno vöro; eden takši čas, kda bi njemi srcé na mesti bilo, ár smrtna vöra je rávno ne prilična za to, ka bi si što düšnovest v rendo spravo.

Boléčine, slabost zadüšijo vsako pobožno miseo v mirajočem. Čak v tmično vozo zapreti voznik, te ne vidi drügo, kak samo tisto veliko nesrečo, štere se ogoti ne more, štero pregnati je nemogoči. Rad bi bio, či bi ešče meo čas, samo ka njegov čas je že premino. „V šteroj vöri si nití ne mislite, pride sin človeči.“ (Luk. 12. 40.) Bog zakrije pred nami čas smrti, naj smo vsigdár k rédi. »Bodite pripravleni!« Smrtna vöra je ne on čas, ka bi se te pripravljali na on veliki račun, nego čas, v šterom že moremo račun dati.

Svéti Brnát právi: „*ki dobro šče mreti, on vsigdár more pripráven biti na smrt.*“

Sladki Jezuš! keliko sam grešio. Tü je že čas, naj se pripravim na smrt. To več neščem, ka bi čakati mo-

geó na mené! Lübiti te ščem, kak sam samo mogoči. Preveč sam te razžalo, preveč te ščem zdaj lübiti!

Kak žalostno je to, ka svojo nemárnost te moremo objokati, kda že več nemamo časa, ka bi tisto včinoli, ka smo prle zanemáрили.

Sv. Lovrenc právi, ka bi posvetnjácje na smrtnoj posteli z srcá radi tá dáli vso svojo vrednost, či bi si samo edno vöro z svojega življenja nazáj mogli kúpiti. Samo, ka te je že kesno. Čüti do mogli, ka se včasí morejo tüodnet pobrati: Proficiscere anima christiana de hoc mundo! Idi krščánska düša z toga sveta!

Sv. Gregor pripovedá v le od nekoga človeka, po iméni Krizanciusa, ka je na smrtnoj posteli hüde dühé proso, naj ga šče nehájo do jütra. Tei so njemi po odgovorili: »Nespameten, zadosta časa si meo, zakaj si ga zapravo. Zdaj je že kesno!«

Bog moj keliko let sam nespametno tápreživo! Moje prišestno življenje več ne de moje, nego jedino tvoje, tebi je posvetim! Daj, ka de v meni tvoja svéta lübvav kralüvala, ve greh je že zadosta kralüvao.

Svéti Brnát právi, ka je čas nikaj tak dobroga, ka se samo na tom sveti nájde. V pékli se stálno čüje tožba skvarjenih: »Oh, či bi samo edno vöro meli!« Samo edno vöro če bi dobili, kaj se oslobodili skvarjenja! — Nebeski svetnicje ne jočejo, pa ne tožijo se tüdi, ali či bi se znali jokati, bi se samo za to jokali, zaka! so se v svojem žitki ešče bole ne skrbéli za večno življenje.

Sladki moj Odküpiteo! ne sam vreden smilenja: samo v tvojem trpljenji se šče vüпам. Jako te ščem lübiti že zdaj v življenji, naj te tam tüdi močno lübiti znám. Pomágaj mi, podrži mi roko, meni nevolnomi grešniki, ki zdaj s cela tvoj biti želem.

Pa što je stálen, ka ga smrt ne dojde nepričakovano, tak, ka njemi niti teliko časa ne ostáne, ka bi si düšo v réd vzéo. Keliko jih je to ne vervalo, pa so náglo

mrlí. Jaj njím, či njím je te smrten greh težio dūšo, ka de ž njimi v vekivečnosti?

Svétcí so mislili, ka či bi se v celom življenji samo na smrt pripravljali, pa se ne bi mogli dostojno pripraviti. Kda so ednomi na znánje dáli, ka merjé, si etak zdejhno: »zakaj nemam ešče malo časa, ka bi se šče bole pripravo!«

Mi pa na kaj čakamo? Znáam pa li ne na nemirovno, težko smrt?

Ne lūbi Jezuš, neščem te prisiliti, ka bi me ti zavrgeo. Dopūsti mi spoznati, ka želeš od mené, ár sam pripraven vse spuniti. Dopūsti mi, ka bom lūbo tebé, drūgo si nikaj ne želem. Neščem čakati, ka bi samo na smrtnoj posteli moj bio, nego te k sebi stisnem že zdaj ino se radovolno odpovem vsemi zemelskomi, naj samo tebé, svoje jedino dobro sam lūbiti mogoči.

Oh Marija, sladka Mati, zdrūži me z Jezušom ino ne dopūsti, ka bi se jaz kda odnjega znova odtrgno.

IV.

Greh.

Ka je smrten greh? »Est aversio a Deo. Zametávanje Bogá.« Právi sv. Tomáš pa sv. Augustin. Zametávanje njegove milošče i lūbavi, ár grešnik etak guči proti Bogi: Neščem tebi slūžiti, tak bom delao kak se meni vidi, ka mi je briga, či je tebi to ne povoli, pa me zavržeš.

Či bi hūdobnost smrtnoga greha popunoma zarazmiti ščeli, te bi obprvim zarazmiti mogli što je Bog, pa što je človik, ki se z toga Bogá norca rédi, kda greši. Proti Bogi so angelje pa svetci skoro nikaj, pa človek li vūpa toga Bogá žaliti!

Pa šče to ne vse. Grešnik, kda greši, ne zavrže samo tistoga zmožnoga Bogá, nego tūdi Bogá, ki njega

lūbi, ki je z same lūbézni mro za njega. Cela vekivečnost ne bi bila zadosta za objokanje ednoga samoga smrtnoga greha.

Gospodne, či ne bi z lūbeznosti de méne mro na križi, vse vūpanje bi zgūbe. Ali tvoja smrt mi vūpanje dá. Tvojim rokám poročim svojo dūšo, za štero si ti svojo krv prelejšao. Včini, ka bom te lūbo, ka te nigdár več ne zgūbim.

Močno nas boli, či nas rávno tisti žalijo, z šterimi smo mi dosta dobra včinioli. Či bi Bogá mogoče bilo kaj boleti, on bi mreti mogeo od bolezn i žalosti, kda bi vido, kak ga zametávlejo rávno tista stvorjenja, za štera je on življenje dáo.

Oh vi odörn i grehi. Z vami sam razžalo jas svojega Odkūpitela, svojega lūbeznivoga Bogá. Spoznati moremo, ka je greh nájvekša hūdoba na sveti: ár sám Bog je prisiljen ga z peklom kaštigati, čirávno, ka je on sama smilenost. Svoje življenje je mogeo Bog darūvati, naj samo večnoj pravici zadostavčini za greh.

Bog moj, známo, kak grozoviten je pekeo pa se li ne bojimo greha, šteri nas v pekeo süne. Známo, ka je Jezuš za naših grehov volo mro; mi pa li vūpamo znova grešiti.

Či kakštéč málo zemelsko premoženje zgūbimo, smo včasi nemirovni pa tužni. Kelko bole bi se mogli žalostiti zatoga volo dokonca žitka, ka smo z grehom svojega Bogá zgūbili.

Hvála tebi Gospodne, ka si mi čas dáo, za objokanje mojih grehov! Jezuš moj, odürjávlem jas moje grehe. Daj mi ešče več žalošti, ešče več lūbavi, naj se nad mojimi grehami bole za volo tvojega razšaljenja, ka zavolo zašlūžene kaštige jočem.

Z kakšov pazlivostjov se ogiblejo lūdjé čeméra, šteri teli škodi, samo greha, toga nájvékšega čeméra, ki nam božo miloščo zaprávi se ne ogiblejo.

Nehájmo hūdoga dūhá, — si gučijo vnogi — naj

nas skūšávle, ve grehe pri spovidi že vavlūjemo. Vnogo lūdih je spravilo že takše premislávanje v pekeo.

Bog moj žedávno sam si zaslūžo pekeo, ali ti si čakao, naj na veke hválím tvojo smilenost ino lūbim tebé. Lūbim te Jezuš moj, ár se vūpam, ka z pomočjov tvoje smilenosti se nigdár ne odtrgnem od tvoje lūbavi.

Milostiven je Bog tistim, ki se ga bojijo, ali ne tistim, ki ga zameťavlejo. Záto Bogá razžaliti samo záto, ka on tak pá odpūsti, telko zadene, kak se ž njega norca réditi. Bogá zapelati, njega za norca meti je nemogoče!

Hūdi dūh nam stálno to šepeče: »što zná, či se ne zveličáš ešče potom, ka boš grešio?« Jas pa to právim, ka kda grešiš, te se že sám na pekeo osodiš. »Pa li, što zná ka pa či se zveličam?« Znábiti; ali leže se zgodi, ka se skvariš. — Gvūšno je, ka se v grehi skvariš, či merjés, — pá či te rávno te pokosi smrt? Či te Bog zavrže? Ka de pa te?

Ne Bog moj, več te ne razžalim; že sam te tak zadosta razžalo. Jezuš moj! zdaj več ne bom svoj, nego z cela tvoj. Tebi darūjem svojo volo, svojo slobodo. »Tvoj sam, reši me!« Reši me pekla, pa reši me grehov. Lūbim te Jezuš moj, lūbim te ino te neščem več zgūbiti.

Gda što smrten greh včini, je v velkoj pogūbelnosti, ka ga Bog zavrže. Sv. Tomaž právi, ka je greh z tem vékši, z kem vékša je nezahválnoš. Záto kako jako je nesrečen tisti, koga je Bog bogato obdelo z miloščami, pa ki Bogá te li razžali s svojimi grehami.

Jezuš moj, ti si mi vsigdár več dobroga včino, jas sam te pa vsigdár več žalo, vsigdár sam te bole zameťavao. Ali zdaj te že lūbim z celim srcom. Presveti me ti ino mi daj moč.

Samovolni odpūstlivi grehov se tūdi ogibati moremo. P. Alvarez právi: »samovolni, ménjši pregreški ne vmo-rijo dūše, samo jo oslabijo na telko, ka te v hipi

vékših skůšnjáv ne more proti státi ino spádne. Záto si zdihávle sv. Treza: Od samovolnih grehov, ešči od teh menjših, odslobodi nás Gospodne.

Lübi Jezuš, več te samovolno z málím grehom ne razžalim, tem menje pa z smrtnim. Ráj merjém, kak bi te samovolno z tem nájménšim pregreškom razžalo; ár ti si vreden cele moje lübezni, jas te pa z cele moči moje lübiti želem. Daj mi tvojo pomoč.

Nemajo prav, ki odpüstlivi greh za málo lagoje zovéjo. Kak bi tisto málo moglo biti, ka Bogá razžali?

Ništerni, ki brezi vsega strahü činijo odpüstlive grehe, právijo, ka je zadosta či se zveličajo. Samo ka što zná, jeli se zveličaš, či boš duže tak živo? ár sv. Gregor právi, ka dűša ne ostáne tam, kama spádne, nego se vsigdár globe pográža. Ki odpüstlive grehe za nikoj májo, jako žmetno ostánejo stanovitni v milošči.

Tridentsko sv. právišče nas vči, ka brezi posebne bože pomoči smo ne mogoči ostáti v milošči. Záto, ki samovolno z odpüstlivimi grehami žali Bogá, se za nevrednoga včini za to posebno pomoč.

Gospod moj, ne kaštigaj me poleg mojih zaslůžkov. Pozábi moje pregreške, ino mi ne vzemi tvoje pomoči. Pobilšati se ščém, ino z cela tvoj biti. Bog moj, pomori me i jas se pobolšam.

Ki Bogi slůži, pa poleg toga se njemi li ne mrzi Bogá razžaliti, tisti očivesno pokáže, ka Bogá ne poštűje na telko, ka bi za njegovo volo malo pošteneše njemi slůžo.

Gospod moj, vidim, ka si me ešče ne zavrgeo, čirávno, ka sam si to že zaslůžo; daj mi zato moč, naj radovolno te več ne razžalim. Lübiti te ščém z celov mojav dűšov; vűpam se v tebi; Jezuš pomori me!

Svéti Franc právi, ka so takše šatanove zánke, ka dűšo zaprva samo z nitjov opleté, pa potom jo zvéže z lancom, ino za svojega sužnja včini. Záto pazmo, pa

bodmo verni vu málom túdi! Vrág je zadovolen, či zaprva samo malo doségne, ve sledkar že dale pride.

Bog nam pa to právi, ka on mláčne zavrže; mláčnost je skriven beteg, komaj ga spoznamo ali gvüşno nas v smrt správi, ár mláčnost za neobčútlivo včini dúšo.

Presveto Trojstvo: Oča, Sin in sveti Düh, en sam Bog. Oča te je vstoro, ar te lübo; Sin je mro za tebe, ar te lübo; sveti Düh se je razlejao naté i te posveto pri sv. krstí, firmi, ár te je lübo. Povračüješ to neskončno lübézen?

Ki ne greši, on lübi Boga.

Smiluj se mi Jezuš moj! ne zavrži me, kak sam si zaslüžo. Ne glej mojo nezahválnost, nego tvoje moke za mené prestáne! Žao mi je za vse moje grehe, z šterimi sam te tak gosto razžalo! Lüvim te Bog moj! Pa močno

oblübim, ka odzdaj bom ti vsigdár povoli hodo. Dosta-krát sam te razžalo Bog moj, ali záto bodi z menom, naj odzdaj moje življenje z cela tebi posvetim.

Vüpanje moje, Marija, pašči se z tvojov zmožnostjov meni na pomoč!

V. Smrt.

Mreti moremo, prvle ali sledkar. Mládi zrastéjo, stári se pa po rédi pod tiho zemlo pokopališča správlajo.

Na smrt osojeni se že narodimo. Kák štéčdugo živémo, li pride eden dén, edna vöra, štera de nam slednja, pa tá vöra je gotova.

Bog zahválím se ti za tvoje potrpežlivost. Oh či bi prvle bio mro, kak sam te z grehom razžalo. Ali dáó si mi čas, naj svoje falinge poprávím, záto mi daj túdi na znánje, ka želes od mené, ár te bogati ščém vu vsem.

Za pár let nas ne de na zemli že, ne mené, ki to pišem, pa ne vás, ki moje pismo čtéte. Ka, mi zdaj drü-
gim zvonimo, tak do nám drügi.

Z ednov rečjov, nega pomoči, mreti moremo, pa samo ednok. Či pri toj ednoj smrti sfalimo, nigdár ne moremo popraviti.

Kák se prestráhšiš, kda do te opominali na svestva mirajočih. Vido boš, kak se ti v hižo rivlejo prijátli, rod-
bina, pa te znova odidejo, i ti sám ostáneš z dühovnikom. Jezuš ne bom čakao do smrtne vöre, že zdaj se ti prek-
dám z cela. Ti sám si pravo, ka ne püstiš od sébe düše, štera te išče. Jas te iščem, daj ka te túdi najdem. Lü-
bim te nezkončana Dobrota! Jedino samo tebé želem, drügo nikaj.

Kelko lüdi de moglo čüti, kda se rávno nájbole skrbijo za svetcka: »Prijátel, pripravljaj se na smrt!« Ti bi si rad düšnovest vréd vzéo, samo ka ga te takši stráh obide, ka si ne de znao kaj začéti.

Oh kak de trepetao, či si premisli, ka zemelskomi življenji de naskori konec, pa ne ve, ka čaka na njega na ovom sveti, bláženstvo, ali pa večna nesreča? Bog moj v kakši stráh správijo samo té reči siromáka mirajočega : sodba, pekeo, večnost.

Lübi zveličar, verjem, ka si mro za mené; vüpam se, ka se za volo tvoje svéte krvi zveličam. Žao mi je, ka sam te razžalo. Jezuš moj, vüpanje moje, bodi mi milostiven.

Postavi si v misli pred sebé ednoga na smrt be-težnika. Ne dugo je ešče semtam hodo, delao, zapove-dávao, — zdaj pa že nema telko moči, ka bi se geno, že ne vidi, niti ne čüje. Več si že ne misli na delo, na svetska veselja; samo velki račun má na misli, šteroga de Bogi dávao.

Nesrččen ne de si več mislo na svoje posle, niti na svet, samo to de ga strašilo, kak de Bogi račun dávao. Ki do pa okoli njega stáli, eden de se jih jokao, drügi zdihávao, trétji ga pa brez reči glédao, spovednik de ga tolážo, — pa vse to ga za vznemiri. V takšem stáni se več ne de smejáo, ne de si mislo na veselice, samo to de ga mantralo, ka je njegov beteg smrten.

Bog moj! kakša de pa moja smrt? Oh jas neščem trepetati na smrtnoj posteli. Pobošam si záto življenje. Jezuš ti mi daj pomoč i jáš močno oblü bim, ka bom samo tebé lübo. Ne daj več, ka bi te znova zavrgeo.

Či bi zdaj večér že mrèti mogeo, kak drágo bi rad küpo ešče edno leto, ali konči ešče eden mesec! Včini záto že zdaj tisto, ka je na smrtnoj posteli več nemo-goče. Što zná, či je ne rávno to leto to slednje tvojega življenja?

Jeli ka za celi svet ne bi rad z takšov düšnov vest-jov mro, kakšo zdaj máš? Pa bi li dale vüpao tak živeti? Milijo se ti, ki náglo merjéjo, ár so ne meli časa se za düšo skrbeti; ti pa máš čas, pa se li ne bi skrbo?

Bog moj, neščem te prisiliti, ka bi se zmené spo-
zábo! Zahvalim se ti, ka si tak milostiven bio do méne,
pomori me záto, naj si žitek pobolšam. Vidim, ka me
zveličati ščéš, jas se túdi ščém, ka bom te te na veke
hválo, dičo i lübo.

Kda de se ti že smrt približavala, ti v roké dájo
razpetjé pa do ti pravili, ka je Jezuš Kristuš jedino tvoje
vüpanje i tolažba v toj vöri.

Samo, ka ki je ne, ali pa slabo lübo Jezüša, tistomi
té reči ne do na tolažbo, nego na stráh, kda de mirao.
Míren de pa tísti, ki je za njegovo volo znao vse za-
püstiti.

Ʒak prestráhi božne düšnevesti človeka tá reč:
vekivečnost! Záto gučijo lüdje tak radi ešče na smrtnoj
posteli od sveta, od bolezní, vrástva itd. Pa naj je samo
opomina što na zveličanje, včasi do se čemerili, pa na
drügo guč obrnéjo, ka prej, ve mi pa dajte malo míra!

Ʒa de čüto tísti krščenik, ki se nikaj ne brigo za
bože zapovedi, za svoje dužnosti? Kak de se čüto, kda
de ga že zdrávník túdi opominao, ka de dobro dühov-
nika zvati? Téžko de si zdihávao: oh či bi meo čas, kak
bi se jas pobolšao! Zandrügim de zvao zdrávníke, proso
drügo vrástvo, ali zobstom, zádnja vöra je bila, mogeo
boš idti pa vse tü povrži.

»Proficiscere anima Christiana,« »idi düša krščánska,«
té reči samo tiste ne prestráshijo, ki so lübili Bogá. Té
celo potolázhijo, ve se zdaj odslobodijo tiste nesreče,
ka bi zgübili svoje najdragše blágo, večno bláženstvo.

»V míri de dnes tvoje mesto in v svetom Sioni
tvoj stán.« Veseli glás je to tístim, ki so gotovi, ka v
božoj milošči živéjo.

Jezuš moj, v tvojoj svetoj krvi je vse moje vüpanje,
ka me pripelaš na ono mesto, kde bom ti stálno lahko
pravo: »Sladki Zveličar, zdaj se že ne bojim več, ka bi
te zgübo. Bog moj, neščem do smrti čakati z objokan-

jom mojih grehov; že zdaj je zavržen ino mi močno žao, ka sam te razžalo. Lūbim te, neskončana dobrotā, v tvojoj lūbavi želem živetī.

— Kda pride dūhovnik, pa prinese svēto popotno hrāno, de betežnik trepetāo, či je menje lūbo Jezušā; z vūpanjom i z radostjov se pa napuni, ki ga z celim srcom lūbo, ve njegov dober Jezuš, njegov zveličar pride k njemi, ka ga sprevodi vu blāženo vekivečnost. — Pa kda je že slednja svestva gorivzeo betežnik, ga samoga nehājo z razpetjōm.

Jezuš moj, či me že vsi zavržejo, samo ti me ne zavrži. »V tebi sam se vūpao Gospodne, ne osramotim se nigdār.«

Ovo, smrten znoj njemī vdārī vō na čeli, oči se njemi zamrāčijo. Roké, nogé zo že mrzle. Siromaček, na-prāgi vekivečnosti je že. Vužgējo blagoslovljeno svečo, v roko njemi pritisnejo, pa začnejo moliti za odhājajočo dūšo. — Bog moj, kak očivesno spoznamo mi pri toj žalostnoj svetlobi sveče naše grehe!

Na slednje si obslednjim zdejhne mīrajoči, pa v tom hipci je na njega gledoč konec časa, ino se začne večnost. Oh ti hipce, od tebé je odvisna moja večnost!

Jezuš smiluj se mi! Odpūsti mi! prikapči me k sebi, naj te v onom velkom hipci ne zgūbim.

— Mro je! Naj počiva vu mīri, prāvijo okoli stoječi! V mīri počivle, či se je zmīro z Gospodom. Či je pa ne vu božoj milošči mro, te siromaček nigdār več ne de meo mirū.

Pa ki je šče pred ništernov vōrov v poštenji bio, koga so vnogi lūbili, za pár dni de pozābleni, kak či niti ne bi bio. Imānje njegovo si drūgi razdelijo. Njega pa več ne, dūša njem v večnosti, telo pa v zemli tam mīrno počiva.

Či ga viditi ščēte, li odprite gor temni grob. Obrāz njemi že spremenjeni, črvjé ga prehodijo, meso njemi

gnjili pa za krátek čas samo bele kosti ostáno. Té pa túdi vözkopajo, pa se na práh zmenejo, šteroga veter raznosi. Ovo, ka de v krátkom z tela, za šteroga volo smo tak vnogokrát Bogá razžalili.

Vi svetci ste srečni bili. Ne ste povoli hodili svojimi teli, pa vaše kosti zdaj na oltáraj častimo, vaše dūše se pa pred Bogom radūjejo ino bláženo čakajo zadnji dén, dén sodbe, kda se dūša pa telo znova zjedinita i ta se vküper veselila v diki, kak sta vküper trpela v toj súznoj dolini.

Bog moj, ne zavrži mé za volo moje zezahválnosti. Istina, ka si mi z tvojimi miloščami vnogokrát presveto pamet, naj vidim kak nespodobno je tebé žaliti, pa sam te jas li žalo, pa vendar se mi smiluj zavolo tvojega lūboga Jezusa! Jezus, ti si mi jedino vūpanje! Ne zapūsti me v nevarnošči, ne zapūsti me pa posebni vu vöri moje smrti. —

Smrt pravičnih.

Sv. Brnát právi, ka smrt pravičnih záto zovémo za srečno, ár je konec vseh trūdov ino vráta žitka. Smrt pobožnih je pláča, ár dokonča trpljenje, nevolu pa celo stráh, ka bi Bogá ešče kda zgübili.

Zgüba pösvetnih rečih je pobožne nikdár ne žalostila, ár njim je tak Bog bio njihova jedina vrednost, ne žalosti je, ka povržti morejo rodbino, paprijátla, ár so tak samo Bogá zaistino lūbili. Kak so v življenji stálno pravili, ka: »Bog moj mi je vse,« tak vu vöri smrti túdi samo to šepečejo z gorečov lūbeznostjov njihova modra vüsta.

Smrtne moke so túdi ne mantrale nigdár pravične, ár so se veselili, ka ešče v zádnoj vöri svojga žitka so túdi vredni trpeti za svojega Boga.

Oh s kak sladkov zadovolnostjov je napunila svétce

tá miseo, ka ne do meli več prilike Bogá razžaliti! Oh kak velko veselje je stisnoti v zádnoj vöri razpetjé ino zadovolno šepetati z oslablenimi vüstami: »za volo toga bom v míri počivao!»

Rožnovenska cerkev i samostan dominikancov v Budapesti.

— Hüdi düh de nas probao motiti z velikim številom naših grehov, da pa či mi svoje grehe popolno objočemo ino stem bole ljubimo našega Jezuša, te nas

Gospod že potoláži. Bog se bole briga za naše bláženstvo, kak vrág za naše skvarjenje.

Tak je, ka je smrt pot v življenje. Veren je Bog pa on že potoláži v smrtnoj vóri njega lübeče düše.

Pobüdjenje vüpanja, lü bav do Bogá pa žela, viditi skem prve njega, z sladkim mírom napuni düšo, šteroga de te na veke vživala.

Ne bojmo se záto smrti, nego greha, ki nam bridko vćini smrt, da je nemogoče, ka bi što nesrečno mro, ki je v svojem žitki verno slüžo Bogi.

Ki lübi Bogá, on si žele smrt, ár ga na veke zdrüži z njegovim Bogom. Ne meti velke žele Bogá skem prve viditi, je znamenje mále lübeznosti do Bogá.

Živimo záto tak kak či bi nam vsaki dén zádñji bio, ár pobožno živé, ki si gosto misli na smrt! Bog moj! kda pride on dén, kda bom vreden tebé zaglédnoti ino te naveke stálno lübiti? Istina, ne sam vreden toga, ali vü pam se vu tvojih svetih ranah, ino z vüpanjom právim, kak sv. Augustin: »Naj merjém Gospodne, ka bom te mogoči viditi!«

Daj Gospodne, naj skem prle merjém ino bodem delnik bláženosti, tebé viditi!

Marija, Mati moja, za krvjov Jezuša Křistuša se v tebi vü pam, ka doségnem nebésa i pridem v tvoje materinsko krilo, kde bom ti hválo dá vao ino te na veke lübo.

VI.

Sodba.

Misli si, ka si na smrtnoj posteli ino se z smrtjov vojsküješ pa že niti edno vöro ne boš živo. Misli si, ka boš naskori pred Jezuša mogeo stopiti, pred pravičnoga sodca, ino račun dati od svojega življenja. Oh kak de te mantrála te tvoja grešna düšna vest. Pašči se záto skem prle očistiti svojo düšo, ka ti ne de trbelo trépetati, kda pride dén sodbe.

Prišeo je hip, kda moremo prestopili vu vekivečnost. Bog moj, kakši stráh nas obide za volo naših grehov! Spravimo se záto že zdaj okoli Jezusa i Marije, pa njidva nas zaistino ne zavržeta v onoj strašnoj vóri.

Jezus moj, ne pozábi, ka sam i jas eden tvojih sinov, za koga si mro na križi. »Prosimo te záto, pridi na pomoč tvojim slugom, ki si je s tvojov drágov krvjov odküpo.«

Verski vučenjacje to včijo, ka se dūša včasi v tistom hipci osodi, v šterom telo ostávi. Grozen hip, v šterom se naveke odloči vsakoga večno bláženstvo, ali skvarjenje!

Jezus moj, či bi me zdaj včasi sodo, ka bi bilo zmené? Oča nebeski! zglej se na krvavi obráz tvojega Kristuša! Žao mi je za vse moje grehe, šterimi sam te razžalo, oh zgledni se na rane tvojega svetoga Sinü ino se mi smilüj!

Odseli se dūša vu vekivečnost, Jezus pa pride sodit. Njegove svéte rane se zasvetijo, štere je na križi za nás dobo. Na tolážbo bodo té rane onim, ki so svoje grehe v življenji že objokali, na grozo pa, ki so v grehah stopili vu vekivečnost.

Vidila de te dūša slávo božánskoga sodca. Vidla de, ka je trpo za njo z čiste lübezni, kak milostiven je bio njoj, kelko prilik njoj je dáo, naj se samo zveliča. Spozna te dūša práznost svetskih rečih, spozna slávo nebeskoga kinča. Samo ka, ka njoj valá vse to, či časa več nema, ka bi se pobolšala. Ka se je zgodilo, se zgodilo. Sladki Zveličar moj! daj, ka kda te obrpim zaglédnem, bom te kak milostivnoga sodca vreden viditi! Presveti me i daj mi moč, ka pobolšam svoj žitek!

Lübiti te ščém na veke. Zadosta dugo sam zame-távao tvoje milošče, ali zdaj je za vekše cenim, kak bogástvo celoga svetá.

Kak velko tolážbo de meo ešče pri sodbi, ki se je

v življenji z lübeznosti do Jezušá Kristušá vsemi odpovedao, ki je lübo zametávanje, ki je jedino svojega Bogá lübo.

Ƙakše veselje de čüto, ki de čüo: »Idi dober in veren sluga vu veselje tvojega Gospoda. Veséli se, ár si se zveličao, pa se ne maš bojati, ka bi se skváro!«

Ƙi se pa v grehi preseli z toga sveta, on sám pove nad sebov sodbo, prvle, kak bi ga Jezuš osodo: »na pekeo ž njim!«

Marija, ti zmožna moja zagovornica, moli Bogá za mené, bodi z menom zdaj, kda šče jé pomoč, ár ovači boš me vidla se skvariti pa mi že ne boš mögla pomagati.

»Ƙa što seja, to de žnjeo.« Na dén sodbe mo želi, ka smo v življenji sejali. Glejmo záto, ka smo sejali do zdaj? Včinmo zdaj vse, komi bi te radi bili, či bi bili včínoli.

Či dnes, ali že vu prišestnoj vöri bi mögli mreti, oh kak drágo bi si radi kúpili te konči edno vöro!

— Sveti mož, Job je pravo: »ka bom čineči, kda stáne Gospod na sodbo? pa ka bom njemi odgovárjao, či de me za račun pitao?« Ƙa mo pa mi odgovárjali, kda de nas Jezuš pitao za vnoge nám podeljene milošče ino za naše mláčno oponášanje?

Jezuš! istina ka sam ne vreden smilenja. Ali ti ne želes, ka bi v dvojnost spadno nad tvojov smilenostjov. Zveličaj me Gospod, zdigni me vö z grehov. Pomori mi, pobolšati se ščém!

»Iščite Gospoda, dokeč ga je nájditi mogoče!« Ƙi samo na dén sodbe zvedi, ka je zgübo Gospoda, on ga že več nigdár ne nájde; ki ga je pa v življenji iskao, on ga gotovo nájde.

Jezuš moj, čirávno, ka sam dozdam zavргеo tvojo lübezen, ali zdaj te li iščem. Lübiti te želem, za tvojo lübav te prosim! Daj, ka te nájdem Bog moje düše!

Vi bedácje svetá, sréčamo se ešče mi v Jozafáto-

voj dolini! Tam te si nači premišlávali. Tam te objokávali svoje bláženstvo, ali zabadav!

Vi pa, ki vas svet pregánja, špota, se veselíte! On zádnji dén v nebesko veselje spremeni vse vaše bolezni: »vaša žalost se v veselje spremeni.«

Kak lepi pa slávni do te svetci, štere je té svet zametávaeo. Kak mrski do pa te tisti, štere je té svet častio, ali zdaj so se skvarili.

Ti križani i zavrženi Jezuš moj! pred tvoj svéti križ se vržem. Ka je svet? Ka je vso njegovo veselje! Bog moj, samo tebé želem pa nikaj drúgo!

V kakšo grozo správi skvarjene, kda do čüti mogli: »Poberte se od mené prekléti!« Jezuš, jas sam si že tüdi zaslüžo to sodbo; ali vüпам se, ka si mi že od-pusto. Ne daj, ka bi se znova odtrgno od tébe! Lüvim te, pa se vüпам, ka bom te naveke lübo.

Proti tomí pa kakše veselje do čütili zveličani čüjéč: »Hodte vi blagosloveni!« Sladki zveličar moj, za volo tvoje svéte krvi se vüпам, ka bom jas tüdi med te blá-žene zračunani.

Pobüdmó si vero v naših srcáh ino si srčno premislímó, ka na dén sodbe mo tam mogli státí ali na desnoj med pravičnimi, ali pa na levoj med skvarjenimi.

Vržímó se záto pod križ ino preiščímó svojo düšo, pa či nájdemo kaj, skem se ne bi vüпали pred Jezúša postaviti, odpravímó to ešče za časa ž njé. Odpovejmo se vsemi, ka je ne bože ino se prikapčímó močno k našemi Jezúši v svétom obhajili ino po Bogi povolnim življenjom!

Jezuš moj! Sodec moj, nigdár pa nigdár te več ne zapüstim, nego bom te vsigdár bole lübo. Lüvim te ino se vüпам, ka bom te smeo praviti to tüdi, kda bom te kak svojega sodca vido. Vüпам se, ka bom smeo praviti: Gospod, či me kaštigati ščéš, me tak kaštigaj, ka se ne odtrgnem od tvoje lübezni! Daj, ka bom te vsigdár lübo ino vživáoe tvojo lübezen.

VII.

Kak ga pečé důšnavest, ki se je skváro.

Na pekeo vsojene to mantrá nájbole, ka je důšna vest stálno pečé. »*Njih črv ne merjé!*« (Mark. 9. 45.) Té črv je večna mantra důšne vesti, ár močno boli důšo znati, ka je samovolno prišla v pekeo. Jezuš moj! jas bi zdaj že tůdi čůto to bolezen důšne vesti, či bi me ti pozvao s toga sveta, kda sam rávno v smrtnom grehi bio. Hvála ti za tvoje smilenje, mrzijo se mi včinjeni grehi vsi, s šterimi sam te dozday razžalo. Či bi v pékli bio, zdaj te že več ne bi mogeo lůbiti, pa rávno záto ár je mi ešče zdaj mogoče, te lůbim tů na zemli z celoga srcá. —

Či si zdaj nazáj zmislimo na naše preteklo življenje, se nam celo tak vidi kak edna minota. Ka de pa pred tistim edno 50 letno življenje, ki se je na veke pogůbo? Sto, jezero, pa jezero let miné, pa de se njemi tak vidlo, kak či bi zdai začno večno trpljenje.

Bolelo de je to tůdi, či si premislijo, kak malo bi mogli včiniti, pa bi se rešili pekla.

Etak do se spregovárjali: Či bi odpůsto to ali ovo razžaljenje, či bi se ogno té ali one grešne prilike, te se ne bi skváro.

Či bi gostej prihájao k svestvam, či molitvi ne bi zavrgeo, či bi se paščo Bogi po voli hoditi, ne bi spadno nazáj v moje stáre grehe.

Istina, ka vse to sam večkrát oblůbo, ali včino sam pa nikaj ne.

Bog moj! kelkokrát sam oblůbo, ka bom te lůbo pa sam te znova zavrgeo! Na ono lůbav, z štere si mro za mené na križi, te prosim, vlej vu moje srcé právo požalůvánje nad mojimi grehi, daj mi tvojo sveto lůbav in miloščo, naj kelkokrát li v skůšnjávo spádnem, vsig-

dár v tvoja náročá príbežim. Āak trn v oki do mantrale vnoge od Bogá dáne milošče dúšo skvarjenoga. Jočéč de pravo: »Svéti bi lahko postao in blázeni, zdaj sam se pa na veke pogübo!»

Bog moj! zavrgeo sam te pa zgübo, oh daj, naj te znova lübit ino nájdem zdaj, kda šče ne kesno!

Dopüsti mi zarazmiti ono bolezen, štero si v Getsemanskem ogradi čüto za volo mojih grehov. Od vsega bole žalüjem, ka sam te razžalo. Vzemi me znova v tvojo sveto miloščo Jezuš moj pa jas oblübit, ka bom te lübo.

Oh grozne so peklénske moke, pa či bi šče med njimi mogoča bila dúša lübiti Bogá, ki jo pravično kaštiga! Ali nemogoče je! Vidi, ka je Bog neskončane lübezni vreden, pa je li prisiljena njega odörjávati! To je te právi pekeo: Bogá več ne lübiti!

Či bi konči se podati znale skvarjene dúše božoj voli, kak v purgatoriumi, samo ka te že pekeo ne bi bio pekeo. Ali ne, reberijo se, kričijo proti božoj pravici, pa tá njihova nemirovčina njim ešče povekšávle trpljenje.

Jezuš moj, či bi me na peke süno, te te zdaj že ne bi bio več mogoči lübiti, nego bi te prisiljeni bio na veke odörjávati. Pa ka božnoga si mi kda včino, ka bi te jas odürjavao? Stvoro si me, na križi si mro za mené, pa si mi vnogo pa vnogo milošč podelo. Kaštigaj, kak se tvojoj svetoj voli vidi, samo s tem me ne vdari, samo to odvrni od mené milostivno, naime ka te več ne bi smeo lübiti. Lübit te Jezuš moj pa na veke te lübiti želem!

Zmisli si na grozo, štero dúša v pekeo stopivša čüti: »Skvarjena sam li, zgüblena sam?« Sirota, si ešče premišlávle, ka pa či bi se kda odslobodila z té nevole ali prisiljena je viditi, ka ne za njé pomoči na veke.

Stoletja minéjo, pa do šče vsigdár samo pri začétki trpljenja. Či bi je konči tá miseo tolázila: »Što zná?

lehko pa li bo konec tem mokam, pa se rešim pekla. Samo k v pekli nega niksega »što zna?« Tam vsaki stalno zná, ka njegovo trpljenje de naveke trpelo. Bog moj! ki verje, ka je pekeo, kak je li mogoči on grešiti.

Jezuš moj! Tvoja sveta krv in smrt sta moje vüpanje. Vse zapüstim, samo ti me ne zapüsti! Lübiti te ščem Jezuš moj. Žao mi je za moje krivice. Čirávno ka sam te že zgübo, pa zdaj te več ne zgübitim. Pokáži mi pot, povej mi ka zeleš, pa jas vse včnim. Na vse sam pripraven za tebé.

Tüdi ti, moja mati, Marija me ne zapüsti! Zagrni me v tvoj plášč ino mi ne daj več zgübiti mojega dobrog Bogá, tvojega sladkoga Jezuša.

VIII.

Lübiti razpétoga Jezuša!

Jezuš moj, si mogoči bio več včiniti za mené, kak si včino? Ne! Nikak ne. Ponizo si se, trpo si vnogo, pa naslednje mro za mené na križi, naj mi samo večno vesélje správis. Vse, vse mogoče si včino ti za človeči rod, pa oh žalost, li so ešče lüdjé, ki te ne lübijó, ki te žalijo!

Oh kelko si trpo, naj li zvedim, ka me lübiš, pa jas nezahválen ti li z nezahválnostjov plačüjem! Ali zdaj te že lübitim, i lübiti te želem na veke. Prosim, opominaj me gosto na moke, štere si za mené trpo, naj nigdár ne pozábim, kak srčno si me lübo!

Oh svet! zakaj ne lübiš Jezuša Kristuša! Povejte mi, či je mogoči bio več včiniti vaš Zveličar za vás, kak da je mrl na križi za vás! Oh kak ga poštüjete, či vam što kaj dobroga včini, samo Jezuša neščete lübiti! — Ali ka gučim? Svet pitam, zakaj ne lübi Jezuša, pa ne samoga sebé. Oh pa skem vekši zrok mám ga jas lübiti? Kelko milošč mi je podelo, štere sam jas ž njim vréd telkokrát zavrgeo! Njegovo dobroto sam z grehom pa

ne z lübeznostjov povrno. — Odpüsti, odpüsti mi Jezuš moj! Nezahválen sam bio, ali zdaj te že lübiti ščém.

Premislimo si, ka je té na križ pribiti človek naš Bog, ki je samo záto mro, ár nas je lübo. Pa mi to vse verjemo, pa bi li mogoči bili kaj drügo bole lübiti, kak Jezüša?

Sladki Zveličar moj! tebi se je ne vnožalo mreti za mené, meni bi se pa vnožalo lübiti tebé? Jas ne bi spuno tvojo volo, či ti kaj želeš od mené? Ne, vse ti dám, nikaj si ne obdržim.

Düša moja, li glej tvojega trpečega Jezüša tam na križi, kelko trpi za tebé, ino si zdehni. Jeli Jezuš moj, ka za mojo volo trpiš telko, ár me močno lübiš? Či bi me menje lübo, te ne bi telko trpo. Oh jas te tüdi lü-bim, pa lübiti te želem. Koga bi pa lübo, či ne za mené vmorjenoga Bogá? Istina, ka sam te že dostakrát zavrgo, ali zdaj mi je jako žao, ka sam te negda tak gosto zapüsto. Zdaj ne želem drügo, kak samo tvoj biti. Jezuš moj, odpüsti mi, ino mi vužgi s tvojov svétov lü-beznostjov moje mláčno srcé, naj gori za tebé.

Premislimo si li, z kak velkov lübeznostjov je nas lübo Jezuš, kda je tá podržao svoje svéte roké pa nogé, naj je presmeknejo, kda je svoje življenje darüvao za naše zveličanje. Lübi moj zveličar! či si premislim, kelko si trpo ti za mojo düšo, te mi je nemogoče v dvojnost spadnoti. Ne, ne si zabadav trpo! Močno se vüпам, ka za volo velike vrednosti tvojega trpljenja bom te mogoči lübiti. Jako sam te razžalo, jako te ščém zdaj tüdi lübiti.

Večni oča! zgledni se na krvávo lice tvojega lüboga Jezüša. Poglej to blede lice, to strnjom ovenčano glávo, té prevrtane roké i nogé, to razčesano telo! To je daritev za mené, za volo té daritve se mi smiluj!

Že na križi si je mislo na nás Jezuš inó nam pripravlao milošče, štere nam zdaj tak lübeznivo deli.

Jezuš moj! vido si na križi moje grehe, s šterimi

bom te žalo pa si mi na mesto kaštige li odpūščenje spravo. Pa po tej velikoj lūbezni, po tej vnogi miloščaj, kak bi te mogeo jas znova zavržti? Ne, nigdár več te ne razžalim! Lübiti te ščém, tvoj ščém biti ino po stálnoj lūbavi tvojega prebodjenoga srcá v tvoje svéto očinsko krilo priti.

(Konec.)

Prestavo † Mirosláv.

List za deco.

Jaz ščém iti tá, kde je Jezus.

Eden protestanski paster je prišo s svojov petletnov hčerkicov v London. Ogledūjeta si mesto in stopita tūdi v katoličansko cerkev. Deklička je v cerkvi včasí zaglednola večno svetilko pred velikim oltarom.

›Oča, zakaj pa gori té posvet pri belom dnevi?‹

›Vidiš, dete, te posvet pomenja, da tū v cerkvi Jezus prebiva. Tam le za onimi zlatimi dvericami je, štere vidiš na oltari,‹ odgovori oča, ki je že precej mislo na to, da bi se skoro vrno v naročje svete katoličanske matere cerkve.

›Oča, jaz bi tak rada vidla Jezusa!‹

›Vepa vidiš, da so dverica zapreta. Poleg toga je pa Jezus tūdi skriti pod ednov oblekov v zlatom kelihu in bi ga ne mogla viditi.‹

Dete nepotrpežliyo ponovi svojo željo: ›Jaz bi tak rada vidla Jezusa!‹

Ogledat si ideta tūdi protestantsko cerkev; tū se razmi, ne bilo ne tabernakla, ne večne svetilke.

›Oča, zakaj pa tū nega takšega posveta?‹

›Zato, da tū nega Jezuša,‹ odgovori oča.

Deklica začudeno pogleda očo, a vendar ne vüpa nikaj praviti. Pač pa se ji je vidlo, da veliko dvojenje vznemirja njeno nedužno srcé. Od tistoga mao je deklica vsikdar i vsikdar spitavala očo od Jezusa, ki prebiva v katoličanskih cerkvah. Kda je le mogla, šla je v katoličansko cerkev in je cele četrt vüre prekléčala pred velikim oltarom. Močno se je pa branila, di ji je trbelo iti v protestantsko cerkev.

„Jaz ščem iti tá, kde je Jezus!“ je vsikdar odgovorila.

Očo je ta detinska preprostost genola. Tüdi njega je prijela moč milosti. Čüto je v sebi tüdi željenje „iti kde je Jezus!“ Al kak pa potem? Slüžbo — 2000 koron — gotovo zgübi. S kem naj preživé potem družino. Vendar milost je bila močnejša kak pa skrb za vsakdenešnji krüh. S celov svojov družinov se je vrno „tá, kde je Jezus!“ v sveto katoličansko cerkev.

iz Gl. K.

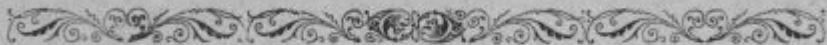

Devica Marija ne ostane dužna.

Poleg vrat mesta Messina je šče z poganjskih časov ostalo edno svetišče, v šterom svetišči je negda stala podoba edne bogice. To svetišče je zdaj spremenjeno v kapelo Device Marije. Jako lepi Marijin kep je v kapeli. Edna sirota dovica je mela na skrbi več let zobstom te lepi kep pa večten posvet, šteri je goro vnoči i vudne pred njim. Mela je maloga, vrloga sinčeka, šteroga je že v mladoj mladosti navčila, ka je vsaki den pobožno zmolo sveti rožni vñec. Ednok njoj je te sinček zbetažao. Mati je dostakrat šla v kapelo pa je molila pred Marijov; naj bi njoj ozdravo sinek, samo ka je Bog nej poslušno njene prošnje, pa je vzeo k sebi nedužnoga dečkeca.

Mater je to tak žmetno stanolo, ka je svojo lepo navado tá püstila, pa je več nanč proti kapeli nej šla. Devica Marija se njoj je ednok v sneh prikazala pa njoj je povedala, kak velika sreča je za njenoga sineka, ka je mladi mro, zato ka bi sledkar zajšeo na slabe poti pa bi se zevsema pogübo.

Ženska se je nato zahvalila Mariji za presvet, pa je z požalüvajočim srcom duže oskrblavala kep i kapelo Marijino. »Vk.«

Dogodki iz vojne.

Zadnji žaloš krüha...

Navadnoga našega življenja je krüh naša vsakdenešnja hrana. V vnogom mesti se je pa že krüh začno zametavati; zato ka je mesto njega bilo kaj bolšega na stoli. Dnes se je to vse spremenilo. Dnesden začnejo lüdje poštvovati krüh tak, kak se to spodobi. Na to nas je navčila skušnja. Zdaj že več ne moremo tajiti, ka je krüh nej vsakdenešnja hrana našega življenja. Pa to tüdi ne moremo tajiti, ka je pomenjkanje krüha najveksa nevola. Či bomo mogli glad trpeti, potom se vojskuvati duže tüdi ne moremo. Či ne bo krüha, bo vojska končana.

Dve genlivivi zgodbici nam stojita pred očmi, gda si pogovarjamo od pomenjkanja krüha. V ednom mesti vidimo deco edne družine, štera deca, pokeč se njuv oča vojsküje na bojišči za domovino, klečijo poleg svoje matere pa majo rokice k molitvi sklenjene pa prosijo: Oča naš, krüha našega vsakdenešnjega daj nam ga dnes. Krüh njim je najmre zmenkao, nemajo že več nikaj na krüšnici. Zadnjega so zdaj pojeli. Bio je siromaški, čaren, nego bio je dober.

Ta druga zgodbica, štera se je pripetila na bojišči, nas gene do srca. Po več dnevnem gladüvanji je pravo eden vojak proti svojemi rojaki, s kem sta že dolgo v svaji živela: »Prijatelj, spoznam, ka sam te razžalo. Odpüsti mi... Daj mi žaloš krüha... duže že ne morem premagati glada...« Te se je strсно pa je segno v svojo turbo. Zadnji, sühi žaloš krüha je meo v njoj. Vtrgno ga je na dvoje. Polovico je z lübeznostjov ponüdo prijateli pa njemi je pravo: »Prijatelj, to je moj zadnji žaloš krüha. Polovico ti ga dam. To naj ti pokaže, ka sam ti s srca odpüsto vse...« Oba so jiva pobile skuze. Vojak je s takšov slastjov jo krüh, kak či bi sam premagao vse sovražnike, pa je samo sam sebe premagao. Zmiro se je, ka je proso.

Kak lepa, kak genliva je ta zgodbica!

Zdaj pa par pitanj: Ali nas pomenkanje krüha navči, ka bomo z vekšov pobožnostjov pa gorečnostjov zgo-varjali v očanaši reči: Krüha našega vsakdenešnjega daj nam ga dnes? Ali nas navči, ka bomo znali poštvati vsakdenešnji krüh tak, kak se to spodobi? Ali nas pomenjkanje krüha tüdi nadigne, ka spoznamo, ka smo grešili proti Bogi, pa ka požalüjemo svoje grehe rekoč: »Gospodne, grešo sem proti tebi. Nej sam vreden, ka bi bio tvoje dete, nego dovoli pa mi daj vsakdenešnji krüh s tistoga drobtinja, štero kaple z tvojega stola, daj mi siromaški vsakdenešnji krüh, kak ga majo tvoji službenicje.«

Zdaj, gda od krüha visi usoda toga strašnoga boja, šteri je za nas tak velikoga pomena, zdaj moremo na kolena spadnoti pa küšnoti vsaki žaloš ešče toga najbole čarnoga krüha pa moremo dati zgled svojoj deci pa vnükam, kak se more poštvati prosti krüh tüdi v srečnih dnevaj.

„Sz. Csál.“

Postne misli.

Jezuš se je posto v püstini 40 dni pa 40 noči neprestanoma. Pa zakaj se je posto? Ali za svoje grehe?... Nej. Vej se je on nigdar nej pregrešo. — Ali zato, ka bi si dūšo zveličao?... Nej. Njegovo zveličanje je bilo zagotovljeno. — Ali se je posto zato, ka bi nas odkūpo? Nej. Za to bi zadosta bila jedina kaplica njegove krvi. — Ali se je posto zato, ka bi s tem mogeo kem več za nas zaslužiti?... Nej. Vej so že zaslužjenja edne jedine njegove rane nezmerno velika. — Ali se je posto zato, ka je nej meo kaj jesti?... Nej. Vej bi si on lejko kamenje obrno v krūh. — Zakaj se je pa te posto?... Zato se je posto, ka bi nam dao zgled. Naj bi nam pokazao, ka je post nej ravno ta najpozadnješa krščanska dužnost. Naj bi nam dokazao, ka je post potreben za zveličanje. »Što šče za menov priti (v nebesa), on naj se zataji (s postom)...« On se je posto. Pa što je bio on? Vsemogoči Bog. Što si pa ti?... On se je posto... Pa kak se je posto? „*Nikaj je nej jo tiste dneve...*“ (Luk. 4, 2.) tak čtemo v svetom evangeliji. Kak se pa ti postiš?

*

Negda je to nači bilo. Carigradsko cerkveno spravišče je določilo, ka je v postnih dnevaj nej samo meso bilo prepovedano jesti, nego tūdi ribe pa vse, ka shaja od živine kak kisilak, žmočaj, mleko, belice, pa ravno tak tūdi vse opojne pijače. Ta postava je bila tak ostra, ka ki jo je prelomo, je bio izobčeni z cerkvi. Tak so živeli prvi krščenicje. Ka pa zdaj? Tū si človek samo lejko zdejne. Zato se pa ne čūdūjmo pa ne tožimo, či se dnesden ne godijo čūde. Negda sveta je to nači bilo.

*

Vči se od poganov! V Ažiji se jih z med tibetskih poganov več etak posti: Dajo se zozidati v brlog v pe-

čini pa tam poleg slaboga posveta čtejo pobožne knjige. Jesti dobijo nad eden mali okenček, vsaki den samo za eden krožnik (tanjer) nekšega testa, štero je napravleno z ječmenske mele, na sedmi den pa edno časo tea. To njim prinesejo pūščavniki, šterim je pa pod prekletstvom prepovedano, ka hi si ž njimi kaj gučali. Norvečki potūvalec Sven Hedi je leta 1906 na svoje lastne oči vido takše pūščavnike, ki so v takših grobaj 40 do 50 let preživeli s tak ostrim postom. — O, kak sloki pa medlovni so mogli biti ti na svoje telo gledoč! Ali kak močna pa velika je mogla biti njuva dūša! Ali tebe kak krščenika ne osramotijo ti poganje! Vči se zato od njih!

*

»Poštūj očo svojega pa mater svojo, ka boš dugo živo na zemli!« — Tvoj oča je Bog, mati ti je pa katoličanska cerkev. Bog žele od tebe, ka bi se zatajo, ka bi se posto; sveta mati cerkev ti pove dneve, gda se moreš postiti. Zato pa či ščeš dugo živeti, či ščeš naveke živeti v nebeskom kralestvi, te zdržavli njidva zapovedi. To je nej istina, ka bi post prekrato življenje. Za betežni žalodec pa za betežno dūšo je najbolše vrastvo post. Zato pa s postom poštūj očo i mater, ka boš dugo živo na toj zemli, v nebesaj pa na veke.

*

Zmisli si tūdi na posledice! Zakaj je stiraio Bog Evo pa Adama s paradižoma? Nej za drūgo volo, nego samo zato, ka sta jela prepovedani sad, to je ka sta se nej postila. — Ka je spravilo v pogūbelnost dva sinū višesnjega dūhovnika Helija? Nikaj nej drūgo, samo to, ka sta jela meso, štero je bilo darūvano Bogi. — Pa za koj je odao Ežao pravico svojega prvorojenstva? Za edno skledo leče. — Pitam te, ali se ne zgodi lejko to tūdi tebi? O, pazi, ka ti ne bo trebelo ednokrat zdihavati, kak je zdihavao Jonataš: »Samo majcko medū sam

oküso, pa zdaj morem zavolo toga mreti!• Misli si zato na posledice.

*

Vči se od drugih! Že eden poganski svetovnoznaní modrijaš je pravo: »Na živemo zato, ka bi jeli, nego jemo zato, ka bi živeli.« Jestvina je samo sluga človeki, tisti pa, ki se vdajo jeli, so se spozabili svoje dostojnosti, ali so jo pa že zevsema zgübili. Od njih piše sveti Pavel v pismi, štero je naslovo k filipejcom (3. 18.): „Dosta jih žive tak, kak sam vam to večkrat pravo (zdaj vam pa ponavljam jočič), kak živejo sovražniki Kristušovoga križa, šterih konec je pogüba, šterih Bog je njuvo červo.“ — Ali se ne počütiš zadetoga? Ali se rad postiš? Viš, pogüblene düše pa hüdi dühovje v pekli bi se radi postili, či bi si s tem mogli kaj pomagati. Pa se oni zdaj morejo postiti, či ščejo ali nej, trpijo strašen glad, samo ka njim to že več nikaj ne pomaga. Vči se zato od drugih.

Kak se pa naj postiš? Zajtrka ne mej. Dovoljeno je pa zato par žlic hrane, tak da pol šalice vsakomi k sebi vzeti k zajtrki. K obedi se najej. Obed ne sme ob desetih biti, to je pod velikim grehom prepovedano, nego okoli poldnéva. Večerja pa stoji iz polovice indašnje večérje. — Kda si ne betežen i ne v velikom deli, si se dužen v to formo postiti *vsaki den* v velikim posti zvün nedele i svétkov.

MARIJIN LIST.

Rási rási Marijin List,
Slovencom v düšno nam korist!
Či bode süša al jesén,
Marijin List naj bo zelén.

Marijin List naj močen bo,
Da šatan potro ga ne bo!

Či pride vojska šatana,
Marija ti obládaj ga!

Slovenci vi pomagajte,
Marijin List potpérajte!
Marija vam pomogla bo,
Dě srečno s sveta vsaki šo.

Vojáki vi tam v Rusiji
Ne bod'te preveč žalostni;
Marijin List k vam prišeo bo
In žalost vašo stírao bo.

Melinčki.

Cerkvene novice. — Raznotere reči.

Cerkev rožnovenske D. Marije, od štere smo v decemberskom snopiči poročali i štere sliko v toj številki pokažemo dragim čtevcom, je še močno zadužena. Dominikanci od Marijinih častilcov ponizno prosijo milodare. Ki kaj prevüpa, naj pošle v naše vredništvo. To bo dare v dotično mesto odposlalo.

Sveti oča za mir. XV. Benedikt, rimski sveti oča nas vse opominajo, naj se pokorimo, ka hitrej pride blaženi mir. Posebno pa oprosijo matere, sestre i žene v vojski bodočih vojakov, naj se zatajüje i molijo v povedani namen. Slovenke, zarazmite želo sv. oče i opravljajte vsaki dén kakšo pobožnost za mir. Najbole priporačam sv. križno pot, kda ste jo li mogoče opraviti.

Drüštvo sv. Jožefa pri lazaristih sprejema milodare za nanovozidanje i prenovljenje cerkve Marije, matere sedem žalosti v Mirni na Primorskem. Za darovnike se slüži 14 svetih meš. Plačüje se na leto 1 K., ali 10 K., ali naednok 100 K. Pokojne i žive svoje vojake tüdi smemo v drüštvo spisati dati.

Spomin † Miroslava. „Vsak človek rad vtrgne rožo iz spomlada. Sam Bog je tüdi rad vtrgno rožo Miroslava. Vsako oko se suzi v velikoj žalosti, ka je mogo preminoti v najlepšoj mladosti. Ali Marija ga je rada mela, v Srce Jezušovo ga je

vzela. Pri njej prime zdaj krono večne radosti. Dosta se je trüdo za slovenski rod v čast Mariji materi. Naj se čuva zato vsaka slova njegova na njegov lep spomin. Močno smo si nasadili v srca i širanihi lepe pesmi i opomine Miroslava, dane vsemi naródi. Za njim želemo slediti v nebesa. Srce Jezusovo smiluj se njegovej dušici.“ — S. Kl. iz Medjimurja.

ŠTRIGOVA.

Slovo Jambrovič Barbare.

Zvonovi zadoneli so spet žalostno slovo,
Na zadjo pot sprevaljajo Jambrovič Barbaro,
Tud nas naj opominjajo, da kratko je življenje,
Na večnost naj si mislimo,
Pravično živimo.

V dvajsetom leti šla odnas je k svojmu ženinu,
Ne bo pozabla sestric vas pri ljubem Jezusu,
Oj stariši veselte se, med angele je všteta,
Zmir novo pesem poje tam
Za božjim Jagnjetom.

Zdaj z Bogom dragi stariši, podajam vam roko,
Ves trud naj Bog vam naplati, vzemem od vas slovo.
Oj z Bogom Lujzek dragi brat i sestrice lublene,
Z daj vidite me zadjokrat,
Oj z Bogom še enkrat.

Vaj Julčika i Katika, zdaj prosim prav lepo,
Spoštujte mamó, tateka, njih lubite zvesto,
In Bogu dajte hvalo čast, varujti si poštenje,
Bo Jezus tudi kronal vas,
Spet skupaj združil nas.

Predragi tretjeredniki, in vsi prijatelji,
Molite Boga zbrano vi, lubléni sosedi,
Poštujte tretji red lepo, in svetoga Frančiška,
Da pridete vsi za meno,
V nebesko kraljestvo.

Naj hvala velečasnomu za to najlepša bo,
Ki z Jezusom na dolgo pot odpravili me so,

Naj Bog njim večni naplati, tu gor v nebeskem raju,
Ki plače svoje ne sfali,
Tud čašo vode ni.

Oj z Bogom draga rodbina, vi dedek, babica,
Oj z Bogom vaje vujčeki, stric, kumi, teca vi,
Odprostitute od srca mi, če sem vas razžalila,
Da Jezus tud vam odpusti,
Kak vera nas uči.

Mihalek dragi sosed moj, za me se trudil si,
Lubljeni Jezus bod s teboj, vse naj ti naplati,
Lublene moje sosede, in pajdašice mile,
Vam palmo zmage Jezus bo
Enkrat podal v roko.

Zdignite moje zdaj telo in neste v tihi vrt,
Med potjo molite lepo, da bo mi raj odprt,
Ti zlato sonce sveti mi, in drobne tičke pojte,
Vi rožice cvetice mi,
Dok angel me zbudi.

Telo bo tu počivalo, in čakalo na vas,
Bogu čast duša pevala, in prosila za vas,
Gdaj vas poklical bo od tod, s te žalostne doline,
Bom peljala vas vse tedaj,
K očetu v sveti raj.

Tud v grobu ne pozabite, na mene sestre vé,
S prelepih rožic venček mi, na križu naj cvetě,
Za menom ne žalujte več, saj Boga sem ljubila,
Tud vi mu služite lepo,
Da pridete v nebo.

Častiti gospod vrednik Marijinega Lista! Blagovolite sprejeti tudi od nas medjimurskih slovencev par vrstic v Marijin List. Ker želelo se bi, da bi imele v teh skromnih kiticah vse medjimurske i prekmurske slovenske deklina lepi zgled od rajne, spoštüvane Jambrovič Barbare. Bila je najlepši zgled vsem tretjerednikom v lepem obnašanji, poniznosti, krotkosti, čistosti in boguljubnosti. In zato je za služila, da jo je dragi Bog vzel k sebi vnaajlepši dobi deviškoga življenja. Umrta je febr. 6. v Ternovčaki. Pokopana je 8-ga ob 1/212 vuri.

Bila je ljubezniva devica, z vsakim prijazna, zato pa je prišlo

toliko ljudstva iz cele fare na sprevod k večnemu počitku, kaj še je v Štrigovi ni eden starček ne zapomnil. Bilo je belo oblečenih deklin do 80. In ni blo suhega oka, nad ginljivim govorom, ki soga vlč. g. župnik držali pri odprtom grobu njenom. Nesli so njo od doma k cerkvi, dok se je služila sveta maša za njo in potem se je spet razvila vrsta mladenčev najpred in za njimi male deklice v belini i za njimi vekše, zatem vlg. gospod župnik in domači kaplan, a za trugoj pa cela truma ženskih tretjerednic in drugih z gorečimi svečami.

Med potom se je molil na večih skupinah sv. rožnivenec. In tako smo posejali spet eno seme na njivi božji, katero upamo, da bo sklilo in slavno zišlo na sodnji dan.

Ž njenoj smrtjoj smo zgubili eno verno kiščenico, dobro sosedo, in vrlo cirkveno prevačico. Zato ji želimo vsi večni mir, da bi tamkaj v nebesih prepevala Bogu večno čast i slavo na vekomaj.

Filip Kristofič
tretjerednik i začasni kantor
v Štrigovi.

Iz pisem naših vojakov.

Navuke si v srce vceplávajo. „Srčna hvála njim za smilenost, štero za volo Srcá Jezušovoga májo do nás, ka nam Novine i Marijin List pošilajo. Bože návuke ž njidva si v naša srcá vceplávamo.“ (Šimon Števan pešak iz 83. pešpolka.)

Novomešna predga ga genola. „Kak sem novomešno predgo prečteo, nikše drúgo čújenje mam v sebi, kak sam doz-daj meo; tak či bi v dúhi tam hodo med slovenskim národom i ž njim vréd želo se nasititi z navuki slovenskih dúhovnikov.“ (Slavic Matjaš ranjenec z Beltinec.)

Veselo je od Marije čteti. „Pár Marijinih Listov naj pri-denejo k Novinam, ár je eti vesélo od Marije kaj čteti.“ (Šömen Štefan iz 20. dombr. pešp.)

Žela po spovedi. „Ej da bi meni Bog dáo domo priti, kak bi se rad spovedao! Devét mesecov sem ne bio že pri sv. spovedi.“ (Šernek Jánoš pešák 96. pp.)

Veselje nosijo Novine i List. „Novine pa List sam dobo. Vnogo veselja sta mi prinesla.“ (Serec Alojz iz 18. domb. pešp.)

Mariji se veselijo. To nas veseli, ka mamó od Marije kaj čteti, ka je ona naša pomočnica pa se na njo zavúpamo. (Gaber Anton z Cankove iz 18. domobranskoga pešpolka.)

Grůškovnjak Štefan iz 48. pp. 3 K., od Sv. Martina 2 K., Rajtar Janoš z Gomilic 1 K. 80 fil., Gjörek Štefan z Požuna 3 K. 60 fil., Fujs Jürij z Magyaróvára 10 kor., Zorko Štefan stražamešter iz Skole-ja 5 K., Drvarič Ivan desetnik 22. dpp. 12 K., Harcan Jula z Schöpfendorfa 2 K., Gonza Antona žena z G. Bistrice 2 K., Horvat Štefan z M. Polane 2 K., Šarjaš Štefan z Trnja 1 K., Ferenčak Mihal z Adrijanec 1 K., Smej Jožefa žena z Tūrnišča 1 K., Vrečič Mihal z M. Óvára 2 K., Kreslin Martin z G. Bistrice 2 K., Plej Ivan z Chicage 20 K., Ritlop Jožef z Bučkovec 1 K., Hozjan Johan z Črensovec 1 K., Novak Ferenc vojni delavec 6 K., Fujs Jürij i Fujs Ferenc z M. Óvára 16 K. 80 fil., N. N. voják 4 K., Lesic Johan 83. pp. 2 K., Horvat Janoš z Komaroma 2 K., Tibaut Martin 20. dpp. 1 K., Gaber Ferenc z Srdice 1 kor., Mujdrica Janoš četovodja 48. pp. nabrao na talijanskom bojišči 10 K., Puhan Jožef 48. pp. nabrao 5 K., Bačič Ivan z M. Óvára 5 K., Doma Jožef z Trnja 1 K., Cigan Jožef z Žižkov 3 K., Lebar Verona z Žižkov 40 fil., Zad-ravec Manka od Lipe 1 K., Ūtroša Ana z G. Bistrice 40 fil., Škap. društvo z Tūrnišča 3 K., z Tūrnišča: Raš-čan Štefan 2 K., Cigan Treza 2 K., Tratnjek Orša 40 f., Magdič Bara 40 fil., Ros Ana 40 fil., Dominko Jožef z Adrijanec 1 K., Lebar Geta z Gumilic 60 fil., Črensovska fara 50 K., Hozjan Ana z M. Polane 2 K., Martjanska fara 20 K., bogojanska fara 25 K., Tkalec Jožef z G. Bistrice 50 fil., Raduha Káta z Hotize 40 fil., Hozjan Marija z V. Polane 1 K., N. N. 60 fil., Düh Geta z Ho-tize 2 K., Tkalec Ivan z Tūrnišča 2 K., Koštric Jožef z Žižkov 1 K., Kisilák Janoš z Radovec 40 fil., N. N. z Beča 5 K., Bačič Ivan z Magyaróvára 7 K. 14 fil., Iva-nič Jürij komb. bat. z Pole 1 K., Matjašec Ivan 7. str. bat. 2 K., Kreslin Marija z D. Bistrice 2 K., N. N. teleph. predm. 2 K., dečaki z V. Polane 4 K. 30 fil., Fujs Alojz 31. dpp. 4 K., Bočkorec Jožefa žena z Andrejec 1 K., od púšpekije 300 K., Škraban Anton lov. bat. 39. 2 K., najdeno v Maloj Polani 2 K., Lukač Ferenc del. od. 1/38.

4 K., Sukič Matjaš i pajdaši vojni delavci z Beča 8 K., Simon Štefan 83. pp. 4 K., Pal Štefana žena z Dokležovja 1 K., Mencigar Leopold z Wiedna 1 K., Salaj Verona z Črenovec 2 K., Prša Štefan četovodja 20. dpp. nabrao 6 K., Bedi Kata z Otkovec 1 K., črnska občina (mürska) 12. K., Štefan Ošláj z Harisburga 1 K. 30 f., Mülič Štefan 5. orp. 3 K., Marič Mihal z Sobota 4 K., Dénesi Janoš z Preloga 1 K., Kovač Matjaš z Schöpfendorfa 1 K., Kolenko Ana z Sr. Bistrice 20 fil., Maučec Marija z D. Bistrice 2 K., gančka občina 10 K., večih z beltinske fare 2 K. 30 fil., Lesar Franc žel. pol. 3 K., Kodba Béla 20. dpp. 2 K., Meršič Franc 59. pp. 3 K., Horvat Ivan z Žižkov 1 K., Gábor Štefan z M. Polane 4 K., Forjan Martin z Lipovec 6 K., N. N. 40 fil., Cigan Verona z G. B. 1 K. 20 fil., Plej Ivan nabrao v Chicagi 434 K. 38 fil., Jug Karol desetnik 11. husp. 5 kor., Maučec Ivan i Melin št. z Mostara 3 K., Jagerič Ivan z Ivanec 2 K., Satahovska ovčina 12 K., Keiš Janoš z Satahovec 60 fil., Cigan Jožef z Žižkov 2 K., Krampač Martin z Žižkov 20 fil., Edšidt Janoš desetnik trenski nabrao 1 K. 30 f., nedelska fara 5 K., Kocet Ivan 20. pp. 3 K., Ritlop Marija z Brezovice 10 fil., ženske z Nedelice 1 K., Vojkovič Bára z Türnišča 1 K. 40 fil., Raduha Jožef z Gomilic 40 fil., Lebar Geta z Gomilic 60 fil., Krampač Andraš poddesetnik 48. pp. 2 K., Serec Alojz z Lipovec 3 K., Hanc Štefan 20. dpp. 1 K., Žöks Janoš poddesetnik 18 dpp. 4 K., Zver Ignac 17. str. bat. 2 K., Slavic Matjaš 20. dpp. 2 K., Fürst Jožef z Bratonec 1 K., Šostarec Štefan 18. dpp. 3 K., Horvat Jožef z Vancavési 3 K., Ošláj Jožef sanitec 5 K., Pavel Elizabeta z Poterne 4 K., Jakšič Treza z G. Bistrice 1 K., Špiclin Martin z Črenovec 1 K., Žižek Mihal z Ižekovec 2 K., dolnjelendavski slovinci 3 K. 70 fil., Lončar Štefan i Heržič Štefan iz Sárvár-a 3 k., Lovrenčič Jožef topničar št. 37. 5 k. 80 fil., Kikel Marija z Črenovec 50 fil., Kolenko Ivan z Črenovec 50 fil., Bedrnjak Martin 20. dpp. 6 k., N. N. z D. Bistrice 2 k., Rogač Ivana

žena z Petanec 1 k., Prša Franc mornar 3 kor., Segeri Štefan 18. dpp. 3 K., Péterka Martin četovodja 20. dpp. nabrao 15 k., Gerič Jožef pioner 48. pp. 2 K., z V. Polane: Horvat Ana 1 k., Nežič Kata 20 fil., Hozjan Marija 20 fil., bakovska občina 29 k. 46 fil., tretjeredniki od Sv. Sebeštjana 7 k., Törnar Štefan z Türnišča 2 k., Zorko Edmund prostov. četovodja 20. pp. 2 k., Žižek Ana z D. Bistrice 1 K., Kolmanko Jožef topničar 2 k., Horvat Štefan 1 K., Zver Štefan 1 kor., Škafar Matjaš topničar 4 kor., Bukvič Ana z Črnec 50 fil. — **Vkup 1540 K 70 fil.**

Vsem darovnikom tu imenuvaim i naročnikom, ki so od dužne naročnine vekšo poslali, se zglobočine srca zahvalimo na smilenih milodarah. Naj njim Bl. D. Marija, nebeska mati z maternov svojov lübeznostjov povrne to darovitnost. Iz dna srca nam kipi vesela i zadovolna zahvalnost do dobrega slovenskoga ljudstva, štero je v tom žalostnom boji zarazumelo potrebočo časa i nas z svojimi dári omogočilo, da smo lahko na vsaki mesec na stotine Listov in Novin pošilali našim dragim rojakom-vojakom tak na bojišče, kak v razne bolnišnice. Kak se je razneseo glas po naših ravninah in gorah: »slovinci, dužni ste predvsem slovenski tisk podpirati,« so se milodari kar sipavali i narasli na više izkazano šumo. Dobro i veliko delo ste učinili, vrli slovinci, veselite se, pri Bogi vas čaka veliki najem za njé.

Vredništvo.

VSEBINA.

Marijino nasledüvanje	33
Kak si najležej zagotovimo srečno smrt?	36
Sveti Jožef i najsvetejše Oltarsko Svestvo	40
Francozki junaki	45
Reši si dūšo	52
List za deco	86
Devica Marija ne ostane dužna	87
Dogodki iz vojne	88
Postne misli	90
Marijin List	92
Cerkvene novice. — Raznotere reči	93
